

Posvećeno svim hrabrim dušama
koje su se odlučile inkarnirati na Zemlji :)

ŠTO JE TO LJUBAV?

www.jednostavnost.com

nakladnik: lunarta d.o.o.
email: jednostavnost@gmail.com
mob: +385 98 489 507

autor: maja šamarinac

lektura: biserka sinković
cover art & illustrations: pekmezmed
grafičko oblikovanje: danijel milčić

Copyright (c): Lunarta d.o.o.

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku.

ISBN 978-953-99891-5-4

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu po brojem 823193

Roman o putovanju duše kroz 3 života

ŠTO JE TO LJUBAV?

maja šamarinac

Zagreb, 2012.

_UVOD

Kako ispričati priču koja nema ni početak ni kraj, čiji samo mali segment sagledavamo i pokušavamo dokučiti našim ograničenim ljudskim osjetilima. Kada tako razmišljam, uvijek pomislim kako bi bilo divno komunicirati telepatski i kako smo mi kao ljudska rasa to zanemarili.

Zamislite da sretnete neku osobu i da ju pitate kako je, i zatim u nekoliko trenutaka saznate sve o njoj, njezinim osjećajima, o svemu što proživljava, bez skrivanja, bez srama, samo zato što je sretna zbog svih iskustava koje prolazi, znajući da joj ona daju mogućnost rasta i napredovanja. Zar to ne bi bilo posebno iskustvo? Nakon njega sve bi bilo čisto i jasno, bez nepotrebnih promišljanja, stvaranja konstrukcija i donošenja brzopletih zaključaka.

No Zemlja nije takvo mjesto. Zemlja je prava "igraonica" za sve nas koji smo odlučili doći tu i igrati se. Ova igra je sve ali ne jednostavna gledajući "samo" zemaljsku perspektivu, ali i jako zabavna i laka iz više perspektive. Što znači da svi naši problemi postaju puno manje komplicirani onog trena kada napustimo ova tijela i vidimo cijelu situaciju bez primjesa strahova i vlastitih blokada, s potpunom svijješću, otvorenošću i ljubavlju. Zašto ne pokušati radom na sebi i vlastitim shvaćanjem doći do trenutka kada spajajući se sa sobom na višim razinama možete sagledati svoj život dok ste još u ovim tijelima te na taj način poboljšati vlastitu kvalitetu života i podići svjesnost.

Ovo je jedna takva priča, komplicirana u svojem sadržaju, a jednostavna u svojoj istini. Prateći put jedne duše kroz njena

tri uzastopna života pokazuje lekcije koje si duša kreira kako bi učila i stvarala, sebe u boljoj frekvenciji i boljem shvaćanju. To je sve što ću reći, sve ostale zaključke donesite sami; svatko od nas ima svoju priču života kojoj će u “rasvjetljavanju” možda pomoći put ove duše. Bude li tako, bit će mi osobito drago.

Želim vam ugodno putovanje.

Priča prva

Gotovo nečujan šum strijele Mjesečeva Sjaja prostrujao je zrakom trenutak prije nego što se crvena krv prolila poput snijega bijelog zeca koji je nosom još jedanput onjušio zrak oko sebe, a zatim krenuo na vječna lovišta. Gotovo nikada nije promašila, njezina strijela pogađala je tamo kamo ju je ona poslala, bila je poznata kao vrstan lovac te cijenjena u svojem plemenu. Zadovoljno je cmoknula ustima nečujno se spustivši s drveta, zec nije bio njezina meta, ali više nije željela u zasjedi čekati jelena kojeg je maloprije vidjela. Svečanost samo što nije počela, a željela je vidjeti početak. Njezin otac najavio je večeras obred u kojem će vidjeti tko su sjenke koje već noćima sanja i koje prijete njihovoj budućnosti. Stoga je željela biti tamo na vrijeme, kako bi osjetila tu energiju, kako bi osjetila što joj je zadatak, koji su putovi koje treba slijediti.

Od kada je njihov voljeni i mudri poglavica, njezin otac, počeo sanjati prije vrača sjenke koje im prijete, njegov ugled proširio se i na susjedna plemena. Tek godinu dana od njegova prvog sna i njihov je vrač vidio sjenke u obrednoj vatri, zatim i vrač susjednog plemena. Tek tada su i njezinu ocu svi istinski počeli vjerovati... ali ona je znala, od početka se u nju uvlačio neki strah i nemir. Strah je tjerala molitvom i prinošenjem darova Velikom Duhu, a nemir je iz nje izlazio u lov, stoga je u posljednje vrijeme donosila više ulova nego bilo koji lovac iz njezina sela.

Brzo ali nečujno potrčala je natrag, gledajući u dim koji se širio od obredne vatre što se od jutros pripremala, svakim

korakom osjećala je sve veću i veću jezu - možda jedan zec ipak nije bio dovoljan - pomislila je, ali vremena za danji lov nije bilo. Nadala se smirenju nakon što se smjesti pokraj oca čija je energija na nju djelovala poput proljetnog sunca koje topi i one najtvrdokornije ostatke zime.

Objesila je zeca u spremište i brzo se presvukla u svoju obrednu odjeću. Znala je da njezina mama neće biti sretna što iz lova direktno ulazi u svetu tkaninu, ali za pranje nije bilo vremena, a sve ono što slijedi bilo je puno važnije od protokola. Nečujno izašavši iz šatora sjela je pokraj svog oca Mudre Planine, velikog poglavice poznatog po svojoj miroljubivosti, pravednosti i mirnoći, nadaleko cijenjenoga kao onog "po kojem se dolazi po savjet"; znalo se dogoditi da su ga pohodili vračevi udaljenijih plemena samo kako bi uživo osjetili njegovu energiju, moć i snagu. Sve ih je dočekivao s jednakim mirom, njegova tjelesna veličina odavala je dojam ratnika koji je spreman na sve, a njegova mirnoća donosila mu je poštovanje i onih najnemirnijih.

Nakon nekoliko minuta svi su u tišini sjedili na svojim mjestima i gledali u Mudru Planinu koji je zatvorenih očiju prizivao Duhove njihovih Predaka. Za razliku od drugih indijanskih plemena Mudra Planina je bio poglavica čije su sposobnosti bile puno veće od njihova vrača, stoga se s vremenom prešutno dogodilo da je neke obredne običaje koje je uvijek obavljao vrač, preuzeo Mudra Planina; nitko se u plemenu nije bunio zbog toga. Vjera koju su imali u njega, pogotovo nakon što se pokazao kao "prorok prije svih proroka", bila je bezgranična.

Nakon njegova laganog kimanja iz skupine se započeo prolamati zvuk bubnjeva, prvo tiho pa sve glasnije, sve dok i zemlja pod njima nije tresla svoju prašinu sa sebe. Sjedeći zatvorenih očiju jedan za drugim počeli su s obrednom

pjesmom, gibajući pritom svoja gipka tijela lagano u krug, mišići su im se stezali i opuštali, kao da plešu neki skriveni ples. Čula je svoj glas među njihovim, stapao se u jedan zvuk koji je sada podizao njihove vibracije i izazivao potpuno stezanje njezina tijela, znala je da dolazi onaj dio kada će osjetiti kao da se njezin Duh odvaja od ovog tijela i nosi je u neke neslućene visine. Trebalo joj je samo malo da bi došla u stanje kada su njene brige bile beznačajne, ali i kada je osjećala sve što jest i sve što će biti. Pustila je tijelo da se giba u ritmu i zamolila svoj Duh da je prati ovu večer i pomogne joj shvatiti sve što je potrebno te svoje pretke da je čuvaju na tome putovanju. Njezina totemska životinja vuk već je stajala pokraj nje, osjetila je mekoću njegova krzna baš kao da ga je mogla pomilovati rukom. Toliko je bila povezana s njegovom energijom da je kao mala znala ocu pokazivati gdje je i pričati kako se igra s njim. Ponekad su je zbog toga znali zvati “Vučica”, iako je njezino ime zbog poštovanja Predaka, od kojih ga je dobila, ostalo kao zvanična energija na koju se odazivala.

U noći njezina rođenja, kada se njezin Duh spustio u njezino tijelo, mjesec je igrao svoju veličanstvenu igru. Ni najstariji u plemenu nisu se mogli sjetiti kada je mjesec toliko veličanstveno sjao, stoga nije bilo čudno kada je plemenski vrač, nekoliko trenutaka nakon njezina prvog udaha prenio poruku Predaka koji su mu rekli da je kći poglavice među njih došla kao “Mjesečev Sjaj”.

Mudra Planina podigao je svoju desnu ruku u zrak i u trenu su svi utihnuli, u zraku se čulo samo pucketanje vatre; kada bi tko u tome trenutku došao do vatre zatvorenih očiju sigurno ne bi pomislio da je oko nje upravo stisnuto stotinjak Indijanaca, spojenih sa svojim Duhovima i Precima u transu,

tijela prekrivenih sjajem obrednih boja pomiješanih znojem. Čak i oni koji su se njihali zatvorenih očiju utihnuli su kada se desni dlan njihova poglavice našao u zraku jer do tada su postigli energetska povezanost koja je nadilazila mogućnosti njihova fizičkog tijela te su se oslanjali samo na osjećaj onog što jesu, na svoj Duh predan ovom fizičkom životu, predan ovoj Majci Zemlji s kojom su se spajali kad god je to bilo moguće i koju su poštovali najdubljom ljubavi koju su nosili u sebi.

Iako smirenih tijela, vidjela je njihove Duhove kako i dalje plešu svoj energetska ples ali ona sama nije mogla pomaknuti ni jedno svoje tijelo. Strah i jeza paralizirali su njezin Duh i sada je samo plutala iznad fizičkog tijela svjesna svega oko sebe ali nemoćna da se pomakne. U tome trenutku ruka njezina oca lagano ju je povukla prema sebi i ona je kliznula natrag u tijelo, još uvijek zatvorenih očiju kimnula mu je u znak zahvale znajući da on osjeća vjerojatno i bolje nego ona sve što joj se događa. Da je mogla izustiti bar jedan glas iz sebe, sigurno bi mu se obratila, ali strah i slike koje je vidjela maloprije i dalje su živo plesale u njezinu umu i samo je osjetila tople suze niz svoje obraze. U tom trenutku Vrač je počeo s obrednom pjesmom, plesom i bubnjanjem, zvečke koje su bile privezane oko njegovih ruku i nogu proizvodile su vibraciju koja ju je polako sve više i više spajala s njezinim fizičkim tijelom, osjećala je kako njezin Duh ponovno zadobiva osjećaj slobode. Ali jeza je ostajala u fizičkom tijelu, imala je potrebu sve odmah ispričati ocu, međutim znala je da on nikako ne bi prihvatio takvo narušavanje obrednog protokola, stoga je morala biti strpljiva i čekati svoj red. Prošlo je još nekoliko dugih trenutaka tijekom kojih je Vrač molitvom, plesom i pjesmom zahvaljivao Velikom Duhu i Precima na svim informacijama koje su dobili u ovom

obrednom spajanju. Mjesečevu Sjaju činilo se da tom zahvaljivanju nikada neće doći kraj, s unutrašnjim uzdahom olakšanja popratila je njegov posljednji udarac i ruku uzdignutu prema nebu; u tom se trenutku Mudra Planina promeškoltio na svojoj prostirci kao da je upravo sada ponovno sjeo u svoje fizičko tijelo. Oko njih vladala je tišina i osjećaj napetog iščekivanja.

“Zahvaljujem Velikom Duhu i našim Precima što su nas vodili na ovom putovanju. Zahvaljujem Majci Zemlji što nas je primila u svoje okrilje.“, glas Mudre Planine kao da je puknuo u tom trenutku, vibracija izgovorenih riječi još je plutala među njima.

“Siguran sam da ste svi primili poruke i da nije potrebno previše oblikovati riječima sve ono što smo vidjeli. Velike sjenke sve su bliže, neće proći ni jedno punjenje Mjeseca kada će prve sjenke ući u naše područje. Veliki Duh poručuje da će biti s nama, sada je trenutak kada se mnogi spremaju na vječna lovišta... ali neka volja Duha bude naša volja, neka snaga Duha bude naša snaga. To je sve što ću reći“, zatvorivši oči i kimnuvši dao je do znanja da odlazi u tišinu.

Iz kruga se nije čulo ništa, svi su i dalje sjedili, neki zatvorenih očiju, neki gledajući u vatru, s njihovih lica nije se mogla pročitati ni jedna emocija, ali u energiji se osjetila borba između njihove hrabrosti da se nose sa svim informacijama koje su primili i njihova zemaljskog straha prema onom što stiže i što su svi vidjeli.

Ostala je sjediti pokraj oca i nakon što su se svi razišli, prošli su sati, a oni se nisu micali, vatra je još tiho gorjela i pokraj nje, osim njih, nije bilo nikoga. U jednom trenutku otvorila je oči osjetivši kako je otac promatra. U prvi trenutak učinilo joj se da je ugledala suze u njegovim očima, no nakon jednog treptaja vidjela je samo sjaj vatre, bore njegova lica utisnule

su se još više ali ramena su bila ispravljena i držanje ponosno; to joj je u tom trenutku davalo nadu da bi on mogao sada nešto reći ili učiniti što će izbrisati sve ono što je večeras u obredu vidjela. Međutim, on je samo šutio, okrenuo se ponovno prema vatri i ona je osjetila da čeka neko njezino pitanje. Protegnula je leđa i zabacivši glavu pogledala u zvijezde. Kako je vatra bivala sve slabija, tako je pogled na zvijezde bivao sve sjajniji. Zaogrnuła se čvršće ogrtačem koji joj je skliznuo preko ramena i za koji je bila sigurna da ga je njezina mama stavila na nju dok je odlazila kao i svi na počinak. Nije bilo prvi put da svi ostavljaju poglavicu i njegovu kćer kod vatre i da ih tako nalaze ujutro kako veselo jedu nakon cjelonoćne meditacije; znalo se da njih dvoje imaju posebnu vezu s Velikim Duhom. Ali ovaj put pomislila je kako bi joj bilo lakše kada ne bi znala sve ono što se sprema stoga je prvi put nakon dugo sati pustila glas iz sebe: “Ne mogu prihvatiti spoznaje Duha, ne mogu, ne želim i neću vjerovati u sve ono što sam vidjela...”, glas joj je puknuo i u tom trenutku osjetila se kao malena djevojčica kojoj su upravo rekli da mora na spavanje.

“To je tvoja dužnost da prihvatiš“, strogost u očevu glasu iznenadila ju je.

“Ali oče! Nije moguće da će sve biti kako je Veliki Duh rekao, nije moguće da nemamo nikakvog izbora, to nije pošteno!!!“, sada se osjećala još očajnije, slike koje je vidjela u obredu i spajanju s Velikim Duhom ponovno su postale jasne i bolnije.

“A što je to poštenje?“, glas njezina oca sada je poprimio nešto blaži ton, bio je slab na svoju kćer i očaj u njezinu glasu smirila je njegovu strogost. Koliko god bila priznata kao vrhunski ratnik i lovac, ipak je bila krhka u svojoj biti i zbog toga i toliko otvorena Velikom Duhu, zbog toga toliko

protočna.

“Pošteno je da mi ostanemo na svojoj zemlji, pošteno je da ostanemo živjeti i radovati se životu, pošteno je da nas ne ubiju ljudi kojima nismo napravili ništa, koje nikada čak nismo niti sreli.... “, osjetila je kako njen Duh poprima borbeni stav i kako je spremna ovaj tren suprotstaviti se bilo kome tko bi ugrozio njezin narod.

Mudra Planina gledao je u vatru i šutio, čelo mu se naboralo, a pogled zamutio, vjerojatno je i sam proživljavao slike koje je vidio tu večer, slike za koje je znao da su ih vidjeli i ostali, slike sjenki, ljudi toliko različitih od njih; s vatrom koja izbija iz njihovih ruku i dimom koji se širi oko njih izgledali su zastrašujuće. Smrt njegova naroda nije bila prirodna, nije bila plemenita; vidio je žene, djecu, starce probijene u svojim ležajima, borce mučene prije smrti, zatvorene i zlostavljane... vidio je smrt kako se širi cijelom dolinom, na sva tri susjedna plemena, vidio je... vidio je svoju mrtvu kćer i svoje mrtvo tijelo kako leži pokraj nje. Borio se s velikom tugom i onim što im je rekao Veliki Duh.

“Cijeli život je jedna velika lekcija, svako biće može biti žrtvovano za više dobro, za cilj koji nama sada ne treba biti jasan ali koji trebamo slijediti. Naša smrt je nešto za što smo pripremani puno prije dolaska, naša je dužnost da je primimo s dostojanstvom i ljubavi“, glas mu je sada zvučao sigurnije, ali ona nije osjećala u tijelu mir koji se inače širio nakon njegovih riječi.

“S punim poštovanjem prema Velikom Duhu ja tvoju smrt, a ni smrt moga naroda ne mogu primiti s ljubavlju!“.

Nakon nekoliko trenutaka tišine pogledao je u njezino lice koje je ostarjelo u nekoliko sati, sjaj njezinih očiju zamutio se i on je u njima vidio samo bijes i mržnju; osjetila je kako

energijom pokušava otvoriti njezine emocije, ali ona je ostala uporna u nastojanju da iz nje ne izlazi ništa više osim mržnje prema sjenkama koje dolaze uništiti sve ono što je voljela. “Onda je to naredba Mjesečevu Sjaju, naredba ratniku koji jesi, više ništa nemam za dodati“, ustavši uputio se prema šatoru, na taj način ona nije mogla vidjeti suze koje su polako klizile niz njegovo lice.

Ostala je sjediti nastojeći smiriti svoje fizičko tijelo koje se treslo, nije željela dopustiti jecajima da se probiju iz njezinih grudi, željela je ostati snažna, željela je da njena mržnja, jedino što je sada osjećala, ispuni njeno tijelo takvom snagom kako bi Veliki Duh mogao djelovati kroz nju i pobiti sve sjenke koje dođu do njih. Ali kako je ona postajala ispunjenija mržnjom tako je Veliki Duh odlazio od njezina tijela, tako je njezin pogled postajao sve mutniji, a um sve zatvoreniji; do jutra pokraj vatre više nije sjedila ona, Mjesečev Sjaj, velika kći još većeg poglavice, nego biće zatrovano mržnjom i zatvoreno u svojem fizičkom tijelu. Ptice to jutro nisu pjevale. Čitava obližnja šuma odjekivala je nekom tišinom koja se i onim najmlađima u selu činila nekako sudbonosnom. Njihovo putovanje iz ovih života započelo je tu večer.

Kako je Mudra Planina i rekao nije prošlo ni jedno mjesečevo punjenje kada su prve sjenke došle do njihove doline. Iako su susjedna sela razradila taktike za dočekivanje sjenki u nadi da će spriječiti sve ono što su svi znali, ništa nije moglo zaustaviti podivljalu mahnitost koja se sručila na njih.

Vojnici, iz čijih je metalnih ruku izlazila vatra, a iz očiju sjajio podivljali bijes, bili su okrutniji od onoga na što ih je pripremio Veliki Duh, možda stoga što je bilo nemoguće da oni vide nešto što njihov um nije niti mogao zamisliti, da vide

mržnju jednog bića prema drugom, koja nije imala dublje značenje od onoga da su zauzimali zemlju koju su poštovali svojim najdubljim strastima, a koju su ti vojnici sada željeli. Oni su bili samo smetnja i zbog toga ih je zadesila sudbina koju im čak ni Veliki Duh nije mogao ispričati unaprijed, toliko poštovanja je valjda i on imao prema njima.

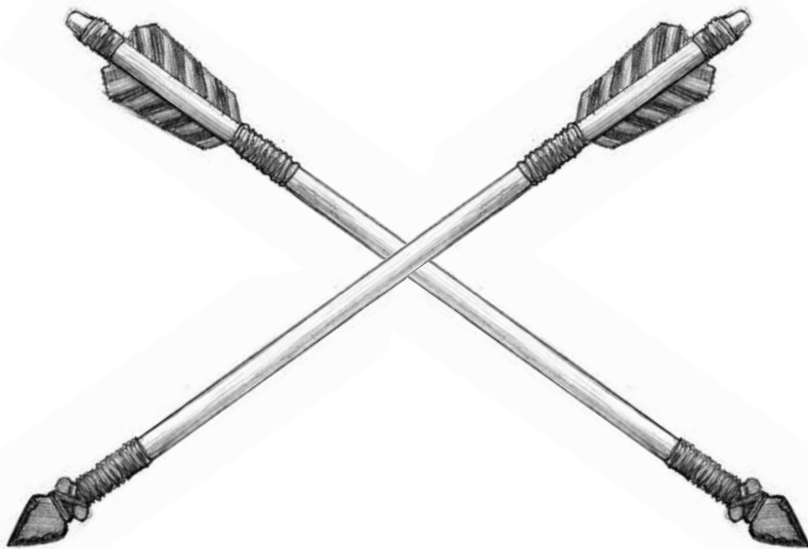
Nekoliko dana trajala je borba u kojoj je Mjesečev Sjaj gledala kako umiru svi oni koje je voljela. Polako su napuštali svoja tijela te se pridruživali Velikom Duhu koji ih je zajedno s Precima dočekivao.

Svaki odlazak primala je osobno, imala je osjećaj da nije dovoljno dobra, da se ne bori onoliko koliko bi mogla te je svoje tijelo sve više i više punila mržnjom.

Na kraju posljednjeg dana Mjesečev Sjaj bila je jedna od posljednjih živih ratnika, stojeći pokraj mrtvog oca, ranjena i podivljala od bijesa, mržnje i boli ubijala je svakog tko im se približio. Na kraju su na nju petorica vojnika krenula istovremeno i njezin Duh se napokon mogao osloboditi i pridružiti ostalima na povratku u njihov dom, prema putovanju na kojem su njihovi Duhovi mogli iscijeliti sve rane koje su doživjele u jednoj kratkoj ali bolnoj večeri. Za to vrijeme njihova tijela ostala su na Majci Zemlji kao podsjetnik na pokolj koji nitko nikada neće zapisati, a još manje zapamtiti, ali oni su svoj zadatak izvršili.

Njezin sada slobodan Duh plutao je iznad tijela koja su oblivena krvlju teško bila prepoznatljiva. Osjetila je kako s njezinim fizičkim tijelom na zemlji ostaje ležati i mržnja. Svjesnost je ponovno počela ulaziti u njezino biće i ona se probuđena okrenula duši svoga oca. Sada je ispred sebe vidjela svoju blisku dušu, nekoga s kim je provela tako puno prošlih života i tko ju je uvijek učio s puno ljubavi. Okrenula

se uokolo i polako ugledala svoje druge bliske duše, neke od njih su baš kao i oni upravo napustili svoja fizička tijela, neke su došle da ih pozdrave. Tu je bilo i njezino duhovno vodstvo, njezini učitelji; znala je da je jedno učenje sada završeno i da će morati izabrati novo, nakon što skupi novu snagu bit će potrebno isprati svu tu mržnju koju je za sobom ostavila. Osjetivši da je njezino sljedeće iskustvo vezano za prihvaćanje i otpuštanje, čula je telepatski - *“Čemu se protiviš jača...”*, energija duše koja je bivala u ovom životu kao njezin otac plovila je lagano oko nje, kao da je pomalo zadirkuje. Otpustila je svoje fizičko tijelo, raskinula sve povezanosti i krenula prema svjetlu koje se sada prostiralo ispred njih, bila je slobodna i željela se odmoriti u toj energiji, isprati iz sebe sve osjećaje za koje je sada znala da joj nisu bili potrebni, ali koje je prigrllila kao učitelje za neke nove periode, kada će, nadala se, shvatiti da ljubav ostaje kao najjače oružje, a shvaćanje i prihvaćanje kao jedino djelovanje.

Priča druga

Sunce se već visoko pokazivalo na nebu kada je na ovaj svijet glavu pomolio jedan maleni dječčić, bujne kose i velikih tamnih očiju. Primalja koja ga je prva primila okrenula se svojoj visokoj i mršavoj pomoćnici i počela diktirati podatke – “Dječak, osrednje građe, blijede kože, tamne kose i tamnih očiju, zavedite ga za sada pod rednim brojem, poslije ćemo vidjeti što s njim”.

Nakon što ga je majka ostavila kod njih, sirotište ga je preuzelo i njegov redni broj zamijenilo imenom Berny. To je bio nadimak domara koji se u tom trenutku zatekao u uredu dok je tajnica sređivala papire. Kako joj nitko nije rekao koje ime da napiše, okrenula se prema domaru i s podsmijehom rekla da će dječaka nazvati po njemu, ali kako se nada da će imati više sreće nego on. Domar Berny nezainteresirano je klimnuo dok se dva kata iznad njih prolomio plač malog Bernya koji kao da je želio potvrditi svoju nazočnost na ovom svijetu.

Prvih nekoliko godina Berny je bio sretno dijete, obožavao je svoje prijatelje, časne sestre koje su ih čuvale, šumu pokraj sirotišta u kojoj se često skrivao razgovarajući sa životinjama. Nije imao vremena promišljati o svom životu i onom od čega se sastoji. Na njegov peti rođendan glavna sestra priredila mu je iznenađenje; nakon ručka u dvorani u kojoj su svi zajedno jeli pozvala ga je u stranu i rekla da se “pristojno opere” i odjene majicu koja ima najmanje rupa na sebi jer su došli njegovi budući mama i tata. Izraz “mama” i “tata” nije se upotrebljavao među štíćenicima doma stoga Berny nije

bio siguran tko njega zapravo čeka. Poslušao je časnu i pažljivo umio lice nad starim, sivim sudoperom, oprao je ruke i na brzinu navukao drugu majicu. Imao je tri majice od kojih je ova izbljedjela zelena bila u najboljem stanju. Pomolio se na brzinu pokraj svog kreveta i sjurio do ureda časne, na trenutak je zastao, pokucao, a nakon njezina strogog poziva ušao u sobu gdje ih je ugledao. *Ona* je bila topla, to je bilo prvo što mu je palo na pamet; crvenih obraza podsjećala ga je na njihovu kuharicu koja je stalno hodala s pregačom i kuhačom po domu, čak i onda kada ništa nije kuhala. *On* je bio njezina potpuna suprotnost, hladan, visok, poput nekog savitljivog drveta. Berny je stao ispred njih i pogledao u pod, imao je potrebu sabrati misli i pokušati zaključiti sviđaju li mu ili ne; i dalje nije bio siguran što to znači da su oni njegovi budući “mama” i “tata”.

“Berny, budi pristojan i približi se, popravi majicu“, čuo se siguran glas časne. “Znate, on je svakako najbolje što možete dobiti u ovom trenutku. Pristojan je, ne jede puno i sigurna sam da će vam biti od velike pomoći”.

“Dođi bliže da te pogledam“, sada se sobom prolomio dubok, siguran i strogi glas muškarca. Berny mu se približio i dalje gledajući više u daske na podu nego u njih, neka jeza počela je oblijevati njegovo malo tijelo. Muškarac je svojom velikom šakom obuhvatio njegovu desnu, pa lijevu ruku, podižući ih i spuštajući, zatim ga je potaknuo da se okrene oko svoje osi.

“Nešto je mršav, čini mi se“, muškarac je izrekao tu tvrdnju pušuci kroz nos, ispod nosa je imao velike tamnosive brkove prošarane sijedima, a jedino što je odudaralo od njegove ugađene vanjštine bile su intenzivne svijetloplave oči koje su zračile nekom životnom iskrom koja mu je davala mekoću, zbog toga se činio manje strašnim.

“Možda je mršav, ali je žilav... kažem vam, to je trenutno

najbolja ponuda za vas“, časna je sada naglašavala posljednju rečenicu pomalo se vrpoljeći u svojoj stolici.

“Meni se sviđa“, glas žene bio je tih, kao da je pjevušio neku melodiju. Nakon te izjave pogledala je Bernya koji je spontano dignuo pogled prema njoj i nasmiješila mu se; u tom trenutku osjetio je toplinu kako prolazi cijelim njegovim tijelom, takvo što prije nikada nije osjetio.

“Ok, ženo, kako želiš... i tako će više koristiti tebi nego meni, to je sigurno“, muškarac se podignuo sa stolice, navukao šešir i krenuo prema vratima. “Ti potpiši, a ja idem prošetati. I požuri se!“, nakon toga izašao je kroz vrata ostavljajući za sobom tišinu. Nekoliko trenutaka nitko se nije pomaknuo, a tada je časna počela vaditi neke papire i listati po njima. Žena se zacrvenila u licu i s nekim zbunjenim osmijehom gledala Bernya kojemu ništa u tom trenutku nije bilo jasno.

“Oprostite časna, ako vam ja više ne trebam, išao bih se igrati van“, Berny je oduvijek bio pristojan, to ga nitko nije trebao učiti, jednostavno se rodio takav, govorili bi za njega.

“Kakvo igranje!? Pa ideš sada doma, idi spremi svoje stvari i vrati se“, časna je ispunjavala papire i samo u jednom trenutku podignula pogled kako bi Bernyu uputila nešto poput osmijeha; to je njega još više zbunilo, časna se nikada nije osmjehivala, a kamoli smijala.

“Kako mislite idem doma? Pa doma sam.“

“Mislim, ideš u svoj novi dom, mama je ovdje pokraj tebe, tata te čeka vani, s njima ćeš od sada živjeti. Ne budi nezahvalan, mnoga bi djeca bila presretna da imaju ovu priliku. Idi sada brzo i vrati se što prije... ne želiš valjda da te tata već prvi dan čeka!?“. Časna je sada predala papire ženi počevši joj objašnjavati gdje da potpiše. “Draga gospođo, ne mogu vam opisati koliko ste dobro prošli s ovim dječakom, vidjet ćete, bit ćete mi zahvalni“.

Žena se i dalje smješkala, samo je lagano kimala, a Berny je imao osjećaj da je svakim trenutkom sve crvenija i crvenija. Sada se polako počeo udaljavati prema vratima, nije bio siguran što se tu točno događa, ali je znao da se tiče njega i njegova života; u tom trenutku počeo je osjećati svoj život, prvi put izlazeći kroz ta vrata zapitao se što je život uopće i tko je on u njemu.

Prvih nekoliko dana s “mamom i tatom” za Bernyja su prošili kao u nekom transu. Poslušno se smjestio na tavan koji je od sada bio njegov dom, obavljao je sve dužnosti koje su mu pripale; većinu vremena provodio je u kuhinji i staji, a ono malo “slobodnog vremena” odmarao se na tavanu razgovarajući s kućnim mačkom, objašnjavajući mu vlastito čuđenje prema životu. Ni nakon nekoliko mjeseci otkako je došao u novi dom nije mogao shvatiti što je to život, to ga je najviše mučilo... sve te godine svog malog života proveo je bezbrižno i tek sada počeo shvaćati da njegovo tijelo raste, da se pretvara u čovjeka koji bi nešto trebao učiniti sa svojim životom, ali nije znao što. Stoga je nakon pola godine takvih razmišljanja i noćnih razgovora sa svojim najboljim prijateljem mačkom koji ga je uvijek slušao, a u zamjenu dobivao češkanje iza uha, odlučio odustati od traženja odgovora i prilagoditi se novonastaloj situaciji. Pomislio je kako će odgovori sami doći, baš kako su mu i sami, a nepozvani došli mama i tata.

Do tada ih je zavolio. Mama je bila netko koga je teško bilo ne voljeti, iz nje je uvijek zračila dobrotu, toplinu i mirnoća, a pogotovo kada bi pred sobom ugledala Bernyja, svog sina, kojeg je već prvog dana zavoljela kao vlastitog. Otac je bio strog ali pravedan, Bernyju je trebalo neko vrijeme da upozna sve njegove vrline i od tada ga je volio čak jednako kao

mamu, iako od njega nije zauzvrat dobivao ništa osim povika da je lijen, mršav, beskoristan i da požuri. Ali Berny je ispod svega toga osjećao njegovu zabrinutost koja se čak malo i pokazala prema van u danima kada je Berny dobio upalu pluća, visoku temperaturu i zamalo umro. Tada je kroz buncanje prvi put čuo zabrinut glas svog oca koji je ispitivao hoće li preživjeti. Nakon toga bio je siguran da ga otac zapravo voli.

Dani su prolazili, pa i godine, Berny je postajao sve veći i veći, pa je u dobi od 16 godina bio gotovo poput odraslog čovjeka. Otac ga je sve češće vodio sa sobom na različite sajmove koje je obilazio za svoju tvrtku, ostavio bi ga na jednome mjestu i rekao neka se vrati do ručka na to isto mjesto, a da pritom pogleda što sve radi konkurencija; Berny je vrlo brzo shvatio što otac želi od njega i svaki put donio bi mu pregršt korisnih podataka.

Na jednom takvom sajmu ugledao je nju... sitnu, mršavu, duge smeđe kose i velikih tamnih očiju; virila je iz kočije koja je zapela u gužvi sve dok je u jednom trenutku neka ruka nije povukla unatrag; ali Berny je vidio dovoljno, vidio je dovoljno da bi se zaljubio i samom sebi zarekao da će to biti njegova žena. Potrčao je i približio se kočiji, međutim oštra bol u ramenu od snažnog udarca biča zaustavila ga je, a povik "miči se kopile" trgnuo ga je iz sna. U tom trenutku ona je ponovno pogledala kroz prozor, dovoljno da im se pogledi sretnu, dovoljno da on njoj da do znanja da je tu, da postoji, dovoljno da postanu svjesni jedno drugog.

Idući mjesec do sajma Bernyju se činio kao godina, s nestrpljenjem je trpao stvari za put na zaprežna kola. Otac je u čudu šutio i gledao što se događa. Krenuli su ranije nego

obično, a trebalo im je puno manje nego inače. Stigli su među prvima, većina se na sajmu tek raspremala. Brzo se pozdravio s ocem, rekao da ide u obilazak i krenuo prema mjestu kojim je prošli put prolazila kočija. Kako ne bi privlačio pozornost, šetao se s toga mjesta prema unutrašnjosti i ponovno se vraćao, sati su prolazili i on je postajao sve nervozniji. Bližio se sat kada se trebao naći s ocem, znao je da ju više neće vidjeti ako je sada ne ugleda. U tom trenutku jedna mala ruka povukla ga je za rame. Kad se okrenuo, ispod velikog ruba kapuljače prepoznao je oči, bojažljivo su treptale i na taj način ga hipnotizirale, nije se mogao pomaknuti.

“Mene čekaš“, činilo mu se da glas dolazi iz tih očiju.

“Da, mislio sam da ćeš doći s kočijom“, uspio je progovoriti iako su mu usta bila suha kao nikada u životu.

“Danas ne idemo nikamo, a željela sam te vidjeti, iskrala sam se s Nanom“, tada je ugledao i stariju ženu, također skrivenu pod kapuljačom kako ga gleda pogledom koji bi ga mogao i ubiti; kratko je kimnula te brzo počela govoriti kako je ovo vrlo opasno i kako se smjesta moraju maknuti dok ih netko ne prepozna.

Mahnula mu je da pođe za njom te se stala probijati kroz sajam. Prešavši cijelu tržnicu prošli su kroz jedan prolaz iza kojeg se skrivao mali vrt, u sredini je stajala napola srušena fontana prepuna smeća, pokraj nje drvo koje je molilo za malo vode, a malo dalje klupa sa samo jednom čitavom daskom. Šapnula je Nani da ostane u prolazu i čuva stražu, a njega pozvala da sjednu na tu dasku koja je činila klupu. Cijelo to vrijeme on je poslušno koračao za njom, ne znajući zapravo što se događa osim da je s nekim koga njegovo cijelo srce bezgranično voli. Ni jedanput nije dopustio svom umu da se pita zašto, trenutna ljubav prema njoj bila je činjenica koja je zaposjela njegovo cijelo biće.

“Tko si ti? Zašto se tako šuljamo uokolo?“, sada je tek postao svjestan da Nana drži stražu, a da se njih dvoje ponašaju kao da ih netko naganja okolo.

“Ne mogu ti još reći. Došla sam vidjeti tko si ti!“, zvuk njezina glasa prolomio se njegovim tijelom i on je bio siguran da je to nešto najljepše što je ikada čuo.

“Ja sam Berny. A ti?“

“Zanima me tko si?“

“Pa ne znam tko sam, mogu biti sve što ti želiš, valjda...“

Tišina je neko vrijeme sjedila između njih, nitko se nije pomaknuo ni za milimetar. Najednom je ustala i krenula prema izlazu.

“Čekaj, stani, kamo ćeš?!“, Berny je i dalje sjedio na klupi, nije bio siguran može li uopće više ustati.

“Moram ići, ako nas ulove, bit ću kriva za tvoju smrt. Ti ne znaš tko si, ja ne znam zašto sam ovdje, najbolje je da odem.“

“Stani, nisi mi dala priliku da pričamo, ne možeš samo tako otići“, Berny je sada skočio s daske na kojoj je do tada sjedio i s nekom novom snagom dotrčao do nje. “Ne znam tko si i nije mi bitno, samo znam da ne mogu prestati misliti na tebe od trenutka kada sam te ugledao, tvoje su oči poput doma koji bih volio imati, tvoj pogled je poput najljepšeg sjaja koji sam ikada ugledao, ne možeš me samo tako ostaviti.“

“Za tvoje dobro mogu. To što ne znaš tko sam, opravdava tvoju bahatost da mi se približiš, ali ne opravdava moju neopreznost prema tebi. Došavši ovdje dovela sam te u smrtnu opasnost i to sada želim ispraviti. Stoga idem, budem li te ponovo željela vidjeti, poslat ću Nanu s porukom. Sada ostani ovdje i kreni tek nakon nekoliko minuta. Bit će sumnjivo da nas vide kako zajedno izlazimo, već smo dovoljno u opasnosti.“ Nakon toga potrčala je prema prolazu i nečujno skliznula u njega. Berny je ostao stajati, miran kao u

nekom snu i siguran da ovo nije zadnji put kako su se vidjeli, a još sigurniji kako bi ovo stvarno mogla biti njegova buduća žena. S tim ushitom i zanesen u misli ostao je sjediti na klupi sve dok crkveno zvono nije označilo dva sata, tada se sjetio svog oca te brzo pojurio na sastanak s njim.

Iako je pri povratku nekoliko puta poželio pitati oca za tajanstvenu djevojku suzdržao se i odlučio pričekati do sljedećeg sajma, pomislio je kako se možda pri ovom susretu i nije najbolje snašao, ali već pri sljedećem bio je spreman na sve, pa čak i da je zaprosi. Sve ono u vezi sa smrću i opasnošću iščezlo je iz njegove glave i sada je jedino pred sobom imao njezine oči i glas koji je bio najljepša melodija s kojom je iduće vrijeme odlazio spavati, a ujutro ustajao. Sljedeći sajam došao je brže nego što je očekivao i on je spremnošću vojnika za borbu stajao na tom istom mjestu. Okretao se oko sebe ne bi li ugledao dvije kapuljače kako dolaze, ali sati su prolazili, a njih nije bilo. U dva sata potpuno shrvan i razočaran krenuo je na sastanak s ocem kada ga je u gomili ljudi povukla neka žena te ga odvela sa strane. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da je prepozna, bez kapuljače izgledala je manje strašno, a i njezin pogled ga više nije želio ubiti. Stali su uza zid jedne kuće, predala mu je omotnicu i brzo izrekla "samo zato što je volim više nego sebe došla sam sada ovdje to ti predati. Ako se nešto ne dogodi, ona će umrijeti, njezino stanje vidno se pogoršalo od vašeg susreta i u zadnjem bunilu koje je imala od visoke temperature izgovarala je tvoje ime. Rekla sam njezinu ocu da je to ime psa kojeg smo spasili s ceste kako bi ga smirila, nisam sigurna je li mi povjerovao, ali sada je više na oprezu nego prije. Ne znam tko si i što ona vidi u tebi, ali ukoliko je ti ne spasiš, nitko neće. Sljedeći mjesec donesi svoj odgovor, čekat ću te na ovom mjestu." Tim riječima nestala je u gomili dok je

Berny nastojao shvatiti što je upravo čuo. Nakon nekoliko trenutaka spremio je omotnicu u džep i brzo krenuo prema ocu koji ga je već čekao.

Za vrijeme vožnje razmišljao je o onom što mu je Nana rekla. To je bio trenutno jedini skup informacija koje je imao, s obzirom na to da ono što je u omotnici pisalo nije mogao pročitati. Toj vještini nikada ga nitko nije naučio, nitko nije smatrao da će mu čitanje ikada biti potrebno. Nije se mogao sjetiti ni jedne osobe koju bi zamolio da mu pročita pismo, a u koju bi imao povjerenje, ni jedne osim vlastitog oca, ali pogled na njegovo umorno i smrknuto lice govorio mu je da sada nije pravi trenutak.

Dani su prolazili, a on je stalno čekao kada će biti pravi trenutak da zamoli oca za tu uslugu, po noći bi smišljao kako će mu pristupiti, a po danu bi odustajao kada bi ugledao njegov smrknut pogled. Njegovu ocu poslovi u zadnje vrijeme nisu išli i svi su mu se na imanju micali s puta. Međutim, dani su prolazili i bližio se sljedeći sajam kada je Berny trebao dati odgovor na pitanje koje do sada još nije saznao.

Jutro prije sajma odlučio je nakon doručka pristupiti ocu, ukratko mu je ispričao sve što se dogodilo, s iskrenom zanesenošću i svom svojom ljubavlju prema djevojci koja je osvojila njegovo srce i za koju je bio siguran da će mu biti žena. U svojoj neiskvarenoj mladenačkoj mašti zamišljao je kako će reakcija njegova oca biti ili poticaj da napravi nešto "odraslo i muževno" ili nezainteresiranost. Nije mogao niti naslutiti što će se sve dogoditi nakon što ga je otac saslušao i nakon što je pročitao pismo. Nikada ga nije vidio tako bijesnog, tako uzrujanog, njegovo lice poprimilo je purpurnu boju, od silnog mahanja glavom i lupanja šakom o stol njegov šešir je odletio u udaljeni kut kuhinje, a jedan pramen veselo je poskakivao po njegovu čelu kao da se to njega ništa ne

tiče, kao da nije dio tog bijesnog čovjeka koji je vikao nešto što je Berny teško mogao shvatiti. Nakon sve te galame otac je ljutito poderao cijelu omotnicu te je bacio u peć. Izjurivši iz kuhinje toliko je jako lupio vratima da je zidni sat desno od njih pao na pod. U kuhinji je vladala tišina.

Prva se pribrala njegova majka koja je tihim glasom dala uputu kuharici da izađe van, a zatim podignula sat s poda. Bio je skoro čitav, nedostajao je samo mali komadić. Vratila ga je na zid želeći tim činom izbrisati sve ono što se upravo dogodilo, vratiti sve na staro, jedino je taj mali komadić na podu bio podsjetnik na to da se u njihovoj maloj zajednici upravo dogodilo nešto veliko, nešto što se ne da tako lako popraviti i ispraviti.

“Majko, objasni mi, molim te, ništa ne razumijem“, Berny je bio slomljen, bijes njegova oca i divljanje po kuhinji iscijedilo je energiju iz njega, osjećao se kao da nije živ, kao da samo njegovo tijelo sada sjedi na toj stolici, a da njega zapravo nema.

“Što da ti objasnim sine?“, glas njegove majke uvijek je imao isti ton, njezino raspoloženje uvijek je bilo isto, mirnoća je bilo jedino što je ta žena poznavala, često bi pomislio Berny, tako je bilo i ovaj put.

“Sve. Sve mi objasni, jer zapravo mi ništa nije jasno...“, osjećao je kako mu glas puca i kako ga sada obuzima osjećaj bespomoćnosti. Sutra je trebao dati odgovor na pitanje koje još nije znao, a njegov otac je upravo izrekao gomilu stvari kako bi mu objasnio to pitanje, unijevši u njihove živote veliki nemir ali i dalje ne otkrivši Bernyju o čemu se radi. On njega baš ništa nije razumio ili jednostavno nije želio razumjeti.

“Otac se boji za tebe, boji se za sve nas i želi te zaštititi, nemoj se ljutiti na njega“

“Ali od čega nas želi zaštititi, ja ništa nisam razumio“, sada je

njegov glas bio plačni, osjećao se poput malog djeteta koje bi najradije otišlo na svoj tavan i dobro se isplakalo, ali istovremeno je osjećao i snagu koja se budi u njegovu tijelu. “Sine? Stvarno ništa nisi razumio? Stvarno?“, glas njegove majke postao je još nježniji.

“Stvarno mama, ništa, samo sam čuo buku iz koje sam se na neki način isključio. Ne razumijem ništa što je otac govorio jer ga ja zapravo nisam niti čuo“, sada je njegov glas postao smireniji. Nekako je smirenost njegove majke prešla i na njega i osjetio je da se napokon bliži trenutak kada će saznati što je u tom pismu.

“Djevojka u koju si se zaljubio... je kći jedinica najvećeg zemljoposjednika u ovom kraju, taj čovjek je najveća konkurencija u poslu tvom ocu, utjecajan i moćan, sebičan i zločest, na nepravedan način sve male trgovce izbacuje iz posla, stoga tvom ocu prijeti bankrot. Taj čovjek je poznat po okrutnosti i bijesu, to što se njegova kći zaljubila u tebe nadvilo je na sve nas nešto poput smrtne kazne, smatra tvoj otac“.

Od svega što je Berny upravo čuo najviše ga se dojmio onaj dio o zaljubljenosti.

“Kako majko misliš da se zaljubila u mene. Ja znam da sam potpuno zaljubljen u nju, ja znam da želim da mi ona bude žena.“ Sada je uzbuđeno govorio i majka ga je pokretom ruke smirivala.

“Ne znam sine što se točno dogodilo među vama, ali ona je isto tako zaljubljena u tebe. U tom pismu spominju se neki snovi u kojima te sanjala, u kojima je sanjala vas dvoje i vaš zajednički život. Stoga moli odgovor na pitanje jesi li spreman pobjeći s njom, jesi li spreman odreći se svega zbog nje“. Majčin glas i dalje je bio potpuno smiren, ali izdala ju je suza u oku koja se pojavila iznenada i iznenada nestala.

Berny je bez riječi sjedio na kuhinjskom stolcu pokušavajući shvatiti što je upravo čuo, njegovim tijelom prolazili su trnci uzbuđenja zbog uzvraćene ljubavi i mogućnosti da mu ona stvarno postane žena i zbog straha što je tek sada shvatio da je njegova obitelj u opasnosti. Ustao je i hodajući okolo stola pokušavao sabrati misli, ali to mu nije uspijevalo. Odlučio je prošetati se i shvatiti što bi trebao napraviti. Poljubio je majku u čelo i izjurio van, trčao je prema obližnjoj šumi, zatim kroz nju prema čistini za koju je znao da je prazna od ljudi i bilo koga tko bi sada ometao njegov tok misli, koji je bio sve samo ne smislen.

Na toj čistini ostao je do mraka, iznova i iznova prevrtao je sve slike u glavi, sve što je vidio, čuo i osjetio od trenutka kada ju je prvi put ugledao. Njegov razum govorio mu je da je ovo previše za njega, previše za njegovu obitelj, ali njegovi osjećaji nisu se smirivali, sada ju je želio još više nego prvog trenutka.

Do ponoći je potpuno razradio plan te krenuo prema kući. Namjera mu je bila spakirati stvari i otići, nekako stići sutra do grada i sajma, a tada će sve ostalo dogovoriti s Nanom. Svoju će obitelj poštedjeti daljnjih komplikacija tako što će otići od njih, na taj način oni neće biti krivi za ništa loše što bi se moglo dogoditi.

Stigavši do kuće ugledao je svjetlo na kuhinjskom prozoru. Prišuljavši se bliže ugledao je oca kako sjedi za stolom i majku kako spava na krevetu pokraj njega, to je bio kuharičin krevet, valjda su nju poslali nekamo, pomislio je.

Tiho je otvorio vrata u očekivanju bijesa svog oca za koji je mislio da će sada slijediti.

“Uđi i sjedni“, glas oca bio je strog, ali puno blaži nego jutros. Berny je tiho sjeo na stolac blizu vrata, nije želio probuditi svoju majku, ali već sljedeći tren ona je brzo ustala i ostala

sjediti na krevetu, pogleda uprta u pod i ruku skupljenih u molitvu.

“Nadam se da si imao dovoljno vremena razmisliti o svojoj gluposti“, otac je sada zvučao nešto blaže.

“Jesam, oče, i donio sam sve odluke“, Berny je osjećao kako mu glas drhti i trudio se zvučati što sigurnije, pa ipak su pred njim stvari koje mora riješiti kao “odrastao muškarac“.

“U redu, slušam“, otac se sada još jače naslonio na stolici, a pogled strogo usmjerio prema Bernyju.

Nekoliko trenutaka Berny je sjedio kao zakopan ne znajući odakle da krene, a onda je u jednom dahu izgovorio, “ja sada krećem, do sutra ću stići do sajma i predati svoj odgovor, a to je da ju čekam i da sam spreman pobjeći i oženiti se sa njom. Odlazim sada odavde kako nikoga od vas ne bih doveo u opasnost.“

Nakon toga tišina je vladala kuhinjom i jedino je sat pokraj vrata kucao ritmom koji nitko nije mogao promijeniti, jedino možda neki novi pad.

“To si ti smislio... Takvu glupost!? Zašto nisam iznenađen??

Od takvog kopileta ništa se drugo nije moglo niti očekivati.

Zašto misliš da bi uopće ona tebe i željela, takvo bijedno ništavilo... vjerojatno te samo želi iskoristiti kako bi pobjegla od jedine veće napasti nego što si ti, a to je njezin otac!!“

Njegov otac tresao se na stolici dok je to izgovarao, ni jedanput nije podigao pogled, ni jedanput napravio stanku, sve to izgovorio je kao brižljivo pripremljen monolog. Tada je ustao i krenuo van iz kuhinje, a na vratima se, ne okrenuvši se, još jedanput obratio Bernyju, “ja mislim da ćeš ti do jutra ipak doći k pameti i doručkovati u ovoj kuhinji“. Nakon toga izašao je zalupivši vratima.

Berny je drugi put u ovom danu bio u šoku, okrenuo se prema majci i tada ostao u još većem šoku. Plakala je bez

glasa, njezino cijelo tijelo treslo se u ritmičkim pokretima dok je rupčićem brisala suze. Nakon nekoliko trenutaka ustala je i krenula prema ormarićima te iz njih počela vaditi hranu, stavljala ju je u platnenu torbu koju je izvukla iz donjeg ormarića. Vidio je kako u nju stavlja kruh, komad sira, slaninu, bocu vode. Tada je tu torbu odložila na stolicu do njega, “ako odlučiš otići, trebat će ti hrana za put, ali ja se stvarno, sine, nadam da ću te ujutro zateći na doručku“, prišla mu je zagrlivši ga snažno i zatim brzo otišla iz kuhinje. Sat je kucao svoju ritmičku pjesmu dok je Berny pokušavao shvatiti sve što se upravo dogodilo, nadao se nekom poticaju od oca, nadao se da će biti sretan što odlazi i na taj način ih zaštićuje, nije mislio da ga otac voli, ali nije smatrao ni da ga smatra takvim ništavilom. Tada je bol u svom srcu duboko zaključao, oprostio mu je sve i zahvalio u sebi za sve dobro što mu je otac u životu napravio. Koliko god se naljutio na njega Berny je prema njemu osjećao samo poštovanje i ljubav. Isto tako u sebi je zahvalio i majci koja je do sada bila jedina osoba koja ga je istinski voljela. Nije želio previše razmišljati o njoj jer se bojao da bi mogao odustati od svog nauma, a to nikako nije želio, njegovo cijelo biće govorilo mu je da mora krenuti. Polako je ustao, pokupio torbu koju mu je mama pripremila i krenuo na put.

Od te večeri prošle su tri godine. Berny je dan nakon toga stigao na sajam, toga dana oca ondje nije ugledao. Sreo se s Nani, rekao joj svoj odgovor i zatim prespavao tu noć u onom istom vrtu gdje je prvi put razgovarao s Lores; taj dan je i saznao od Nani njezino ime. Pobjegli su idući dan, s tri torbe njezinih stvari, njenom ušteđevinom i u starim kolima koje je Nani uspjela izmoliti od njihova konjušara. On se kleo da se nikada nitko neće sjetiti tih starih kola jer su već odavno

trebala biti bačena, ali on ih je ipak pospremio, za svaki slučaj.

Vozili su tjedan dana bez prestanka, stajali su samo kako bi nabavili hranu, prespavali su uvijek na nekom polju, jeli pod drvećem, željeli su što manje kretati se kroz naseljena mjesta znajući da su već odavno izdane tjeralice za njima.

Kad su smatrali da su već dovoljno odmaknuli, od starog su seljaka iznajmili malu kućicu uz šumu. Bio je slijep i nije postavljao pitanja, a sam je živio u vlastitoj kući blizu njih i pristao je posuditi im osnovne stvari koje su im trebale. Obećali su da će mu pomoći na njivi i tako je postignut dogovor koji je svima bio po volji.

Godine su prolazile, ušteđevina koju je Lores ponijela pomogla im je da žive smireno i sretno. Njihova međusobna privrženost postala je nešto što je za njih bilo najveće bogatstvo, nisu bili sigurni kako su se međusobno privukli ali su osjećali da je njihova ljubav nešto posebno, nešto što nadilazi ove zemaljske granice. Ona je njemu pričala o snovima u kojima ga je vidjela sasvim jasno i o svom iznenađenju kada ga je prvi put ugledala na sajmu.. Tada je znala da možda nikada neće shvatiti tko je on, ali da mora slušati srce i svoje snove. Strogost i bijes njezina oca za nju su bili samo dodatni poticaj da ode iz te kuće na kojoj su im svi zavidjeli jer je bila najbogatija u bližoj i široj okolini, ali njoj je predstavljala samo zatvor. Otkako ga je prvi put srela nije trebalo dugo da se odluči na svoj potez, znala je da više nikada neće osjetiti ono što je bilo u njezinu srcu dok ga je gledala i da joj je ovo jedina prilika da se oslobodi svega što ju je pritiskalo. On je njoj pričao o sjaju njezinih očiju i ljubavi koju je osjetio već prvi put kada ju je ugledao. Rekao joj je da je odmah znao da će mu biti žena, na što se ona samo slatko nasmijala još više se priljubivši uz njega. Zatim joj je pričao o

svojim roditeljima. Ona nije mogla razumjeti kako i dalje može voljeti oca nakon što se ponio tako grubo, rekao joj je da im on duguje sve, da su oni za njega veliko blago njegova života.

Često je razmišljao kako su i što je s njima, puno puta bi pomislio kako bi bilo divno vidjeti ih barem na trenutak, ali znao je da bi ih doveo u opasnost bilo kakvim svojim pojavljivanjem.

Kroz te tri godine dobili su prvo dijete, a Lores je bila u visokom stupnju druge trudnoće kada je Berny odlučio otići na obližnji sajam kako bi pokušao prodati svoje drvene stolice. U te tri godine postao je vrstan samouki majstor s drvetom. Svoj talent otkrio je nakon što je pronašao u šupi iza kuće koju su iznajmili sav potreban alat. Njihov slijepi prijatelj rekao im je da je to ostalo od njega, nije želio da ga podsjeća na dane kada je s ljubavlju izrađivao stolice pa je sve pospremio u tu šupu i zatim zaboravio na to. U nekoliko večeri pokraj vatre dao je Bernyju upute i zatim sa zanimanjem pratio njegov razvoj. Pokazalo se da je Berny talent kakav starac nikada u svom životu još nije sreo. Na taj način povećao se i prihod u njihovu domu. Berny je postao poznat majstor kvalitetnih i jeftinih stolaca, a kupaca je uvijek bilo dovoljno. Stoga je Berny na sajam odlučio otići više zbog vlastite znatiželje i kako bi se malo prisjetio starih vremena. Možda se potihom u sebi nadao da će sresti oca iako je znao da je taj sajam danima udaljen od onog koji je njegov otac redovito posjećivao.

Dan je bio sunčan, vrijeme toplo i Berny se zadovoljno šetao između klupa punih različitih stvari, bilo je tu hrane, životinja, živih i mrtvih, stolica sličnih njegovim ali ne tako kvalitetnih, mislio je. Hodao je uokolo razmišljajući kome bi bilo najbolje ponuditi svoje stolice.

“Berny, jesi to ti!” muški glas vratio ga je u stvarnost. Okrenuvši se ugledao je starog očeva prijatelja s kojim su često surađivali.

“Da, ja sam, tako mi je drago što te vidim”, Berny nije skrivao ushit. Ugledavši toga starijeg i vrlo dragog čovjeka imao je osjećaj kao da je ugledao svog oca.

“O moj Bože, kako si narastao, jedva sam te prepoznao!!”

“ E, da, godine idu, rastem” Berny se sada vragolasto smijao dopuštajući tom dragom stvorenju da ga zagrljajem vodi u neka stara vremena.

“Da, da, rasteš... O baš mi je drago što te vidim i da si živ, iskreno nisam znao jesu li i tebe na kraju ubili, sva sreća da si se barem ti izvukao“. Sada je glas njegova prijatelja postao tužan i vjerojatno zbog toga pomogao Bernyju da shvati ono što je upravo čuo.

“Kako misliš da sam se izvukao, pa koga su ubili?!“, Berny je znao odgovor, ali njegovo biće imalo je jasan poriv izvući se iz situacije tako da se skriva od odgovora, od informacije koja bi mu mogla nanijeti bol.

Njegov prijatelj nijemo je zurio u njega, prolazili su trenuci, a njihovi pogledi se nisu razdvajali, Berny nije mogao više skrivati istinu od sebe.

“Kako, kada, zašto su ga ubili... tko ga je ubio?!“, glas mu je puknuo i zadnji dio rečenice bio je jedva čujan.

“Zar ti stvarno ništa ne znaš?“

“Ne, ništa, otišao sam jednu noć prije tri godine i od tada im se nisam javljao, nisam želio da budu u opasnosti“. Dok je to govorio, osjetio je suze niz svoje lice dok mu se cijelo tijelo nekontrolirano počelo tresti.

Njegov sitni prijatelj sjeo je na stolicu i zarivši lice u ruke nepomično sjedio nekoliko trenutaka; nakon toga je ustao i duboko udahnuvši rekao: “iskreno žalim zbog tvog gubitka, a

još iskrenije žalim sebe što moram preuzeti ulogu glasnika. Dan nakon što si otišao tvoj otac je ostao doma, nije išao na sajam. Tu večer došli su u vašu kuću s nalogom za tvoje uhićenje, optužen si za otimanje sada pretpostavljam tvoje žene. Tvoj otac im nije želio reći gdje si stoga su ga odveli. Nekoliko dana nitko ništa nije čuo o njemu, a nakon tjedan dana javljeno je da je umro u zatvoru od upale pluća. To je bila službena priča, no saznalo se od stražara da su ga zapravo ubili batinama jer nije želio priznati gdje si. Cijelo vrijeme tvrdio je da si nevin. Nakon mjesec dana otišao sam tvojoj majci izraziti sućut i pružiti pomoć, a ona mi je ispričala sve što se dogodilo. Rekla je da te otac volio i da te želio zaštititi, ispričala mi je sve što ti je zadnje rekao, iduće jutro si nije mogao oprostiti i njoj je objašnjavao da je sve to rekao samo kako bi te zastrašio da ne odeš... nadao se da nećeš otići. Od toga dana kada su ga odveli pa do dana kada su joj javili da je umro, tvoja majka nije znala što je s njim. Ostao sam s njom još tjedan dana i pomogao joj pripremiti imanje za zimu. U proljeće kada sam došao u posjet, saznao sam da je tu zimu umrla, navodno da joj je srce puknulo od tuge za vas dvojicom... “ tim riječima završio je priču i ostao stajati gledajući u Bernyja.

Ali pred njim više nije stajao Berny, pred njim je stajala mlada osoba potpuno pomračenih očiju, puna bijesa, mržnje, osvete. U tih nekoliko trenutaka dok je slušao priču, u Bernyju je umrlo sve ono što je volio, sva ljubav i ponos, svi osjećaji, čak i ljubav prema voljenoj ženi, djeci, sve to se izbrisalo i nestalo. Ostao je samo jedan nadljudski snažan osjećaj mržnje... jedino što ga je održavalo na nogama u tom trenutku bio je cilj koji se odmah stvorio u njemu, a to je ubiti osobu koja je uništila ono što mu je bilo sveto.

Poput divlje životinje promrmljao je svom prijatelju gdje

može naći njegovu ženu, zamolio ga je da ode tamo i ispriča joj priču, da u njegovo ime zamoli oprost za sve ono što će on učiniti. Da joj kaže da će je vječno voljeti, ali da on ne može drugačije. Njegov prijatelj nije se stigao niti pobuniti, a Berny je već nestao sa sajma, iz toga grada, iz starog života, jureći poput ranjene životinje prema onome što mu je trenutno bilo na pameti. Prema osveti... za svoje roditelje, za svog oca, za svoj indijanski narod. Kći ubijenog poglavice ponovno je zaživjela i u ovoj osobnosti omogućujući duši da prođe slično iskustvo.

Kronologija grada zabilježila je u svojoj pisanoj povijesti kako je jednog ljetnog dana uhvaćen mladić koji je nožem pokušao ubiti tadašnjeg utjecajnog veleposjednika. U zadnji tren spasili su život uglednom članu grada, bila su potrebna barem petorica stražara dok ga nisu uspjeli savladati. Nakon toga mučen je u okružnom zatvoru i pogubljen na trgu u jedno podne kao upozorenje svima.

Taj isti dan duša koja je obitavala u tom mladiću putovala je natrag kući. Dočekale su je bliske duše, a među ostalima i duša oca, duša njemu bliska koja je igrala s njim već mnoge živote, posljednji također u liku oca, indijanskog poglavice. Prateći je na putu govorio je o prihvaćanju i ljubavi, o svemu što treba otpustiti i opustiti. Duša mladića oporavljala se i polako shvaćala, prihvaćala, bivala zahvalna za sve lekcije koje je naučila u ovom životu, osjećajući kako će napokon morati proživjeti život u kojem će prihvatiti bezuvjetnu ljubav, a događaje kao lekcije. Samo da se pritom odmori, skupi snagu za novu igru.

Iza nje na Zemlji ostala je mlada žena, s dvoje djece. Vrativši se ocu u njemu je probudila milost te do kraja života ostala živjeti s njim. Nikada nije zaboravila svog muža, osobu koja je

u njezinu životu probudila takvu strast i ljubav, osobu iza koje se skrivala duša, tako njoj bliska, duša čije je indijansko tijelo u divljačkom napadu ubila dok je živjela kao vojnik.

Priča treća

Polagano je prstom dodirnula tratinčicu koja se svojom
bjelinom isticala u travi, pomislila je na njenu krhkost i
hrabrost da raste u ovom parku prepunom djece, gdje
je možda trenutak dijeli od uništenja pod tenisicom ili
biciklom.

U njezinu još nevinom dječjem umu za to je bila potrebna
velika odvažnost, puno veća od javljanja na satu matematike
kada ti srce treperi iako znaš odgovor. Divila se toj tratinčici
obećavajući sebi da će nastojati slijediti njezin put, ma koliko
težak bio - “ako može ona, mogu i ja”, zadovoljno je
protrljala ruke u znak nekog osobnog dogovora sa samom
sobom.

U tom trenutku začula je viku na drugom kraju igrališta i
vidjela djecu kako trče prema tamo, prašina se dizala pod
njihovim nogama miješajući se s uzbuđenim glasovima.
Obično je izbjegavala takva gruba i nagla okupljanja ali ovaj
put nešto ju je jednostavno vuklo prema tomu mjestu.
Lagano je ustala tresući prašinu sa svoje haljine, iako je bila
već dosta izlizana, naslijeđena od starije sestrične i puna
zakrpa, to je ipak bila njena najdraža haljinica za slobodno
vrijeme. Popravila je kosu i damski krenula prema gomili koja
je sada već zaglušivala i obližnji promet. Od kada zna za sebe
uživala je u lijepom hodu i kretanju, njezini roditelji bili su
uvjereni da će biti balerina kada odraste, ali ona je samo
željela kroz život hodati visoko uzdignute glave. To joj je
ulijevalo hrabrost, a za takav hod morao si paziti da ti ramena
ne budu pogrbljena i da njišeš kukovima taman toliko da se

noge same kreću, opuštenih leđa i vrata. Za nju to je bilo nešto najprirodnije što postoji, iznenadila se kada je prvi put shvatila da se ljudi ne znaju tako kretati i da je grč koji stvaraju dok koračaju nešto što se teško savladava. Pokušavala je hodati kao oni, tek toliko da bi im lakše objasnila kako da to isprave, ali nikada nije uspjela u svojem naumu, njezino tijelo nije željelo ništa drugo osim elegantnog kretanja kroz prostor. Odustala je od objašnjavanja ostalima zašto je hod i držanje nešto važno, naviknula se i na ogovaranja nekih prijatelja koji su joj govorili da hoda kao da “nosom para oblake”. Tada bi uvijek pomislila kako je bolje i da nosom para oblake nego da zbraja koliko žvakaća i ostalih neprepoznatljivih oblika ima zalijepljeno na pločniku. Oduvijek je bila zaljubljena u oblake, mogla ih je satima promatrati, pregledavajući ih imala bi osjećaj da se uzdiže među njih osjećajući slobodu. Barem na tren letjela bi u svojim mislima, bježeći od svijeta koji joj nije bio posve jasan. I sada je koračajući prema drugoj strani igrališta bacila pogled na svoje nebeske prijatelje. Dan koji se u početku činio tako sunčan polako se pretvarao u sivu smjesu, nebo je nalikovalo na šlag koji je poprimio sivu boju. “On je prvi počeo, uzeo je moju loptu i sada laže, kaže da je njegova!”, vrisak poznatoga glasa prenuo ju je kada se približila gomili. Pokušala se provući što bliže, glas je pripadao njezinu petogodišnjem susjedu koji je uvijek upadao u neke nevolje, smatrala ga je kao magnetom za loše događaje. “Nije istina, lopta je samo stajala pokraj klupe, na njoj ne piše njegovo ime!!!”, čula je stariji nepoznat glas kako se dere. “Pa što ako ne piše ime, moja je i to svi znaju”, sada je čula odgovor koji je već bio na rubu plača. “Ako ne piše onda..”, nepoznat glas prekinut je jednim novim

od kojeg joj je zastao dah.

“ Naravno da ne treba pisati, svi smo ga vidjeli da je došao s tom loptom. Ako si se želio igrati, mogao si ga pitati da ti posudi, ne možeš ukrasti njegovu loptu pred svima nama“, glas od kojeg se i dalje ježila polako je unosio mir u cijelu situaciju, prepoznala bi ga bilo gdje, to je bio onaj novi dečko koji se doselio u susjedstvo prije mjesec dana.

Godinu dana stariji od nje upisao se u šesti razred na početku godine, a onda putovao još mjesecima iz stare četvrti, sve dok se nisu i preselili. Sada je često dolazio na igralište pokušavajući steći prijatelje. Vidjela je da ga dečki zaobilaze, ničim se posebnim nije isticao, nogomet ga nije zanimao, a sa sobom je uvijek nosio knjigu. Još nije postao predmet sprdnje, neka sigurnost koja je izlazila iz svakog njegova pokreta kao da je stavljala proziran flaster na usta njegovih vršnjaka, možda ih to nije plašilo ali mu je zasigurno davalo neku zaštitu.

S divljenjem je gledala u njegov potiljak osjećajući njegovu smirenost, uspio je primiriti cijelo igralište svojom pojavom, ne samo dva dječaka u svađi zbog lopte. Situacija više nije bila zanimljiva pa su se klinci polako počeli razilaziti, čula je njega kako nešto tiše objašnjava prvo jednom, a zatim drugom, nakon toga pružili su si ruke gledajući sebi u noge i polako se odšetalali svako na svoju stranu, njezin susjed noseći svoju loptu ispod ruke.

Zadivljeno je gledala razmišljajući o cijeloj situaciji, sve dok se on nije okrenuo. U tom trenutku više ništa nije bilo isto; osjetila je da stoji ali i da je nekako teža, kao da je netko na njezina leđa upravo stavio neki ogroman teret. Istovremeno njeno srce udaralo je kao ludo u sljepoočnicama, dok su suze same kretale van, jednostavno ih više ništa nije moglo zadržati. Crvenilo nije osjećala iako je znala da ga zasigurno

ima.

Njegove tamne oči presijavale su se na suncu koje je u tom trenutku provirilo kroz onaj šlag, imala je osjećaj da i nebo želi otkriti, osvijetliti, promotriti zajedno sa njom sve ono što je sada vidjela. Pomislila je da zapravo nikada neće saznati što je vidjela, da će zauvijek u njoj ostati samo lelujavu sjećanje na neki vjetar koji se podigao iako je bila sigurna da vjetra nije bilo. Da će zauvijek nositi zvuk neke čudne buke i povika u ušima iako pokraj njih u tom trenutku nikoga nije bilo.

Polako dolazeći k sebi postajala je svjesna samo ovog trenutka i jednog zbunjenog dječaka u kojeg je gledala. Nakon minutu neprekidnog međusobnog promatranja bila je sigurna da je on možda i zbunjeniji nego ona.

“Bok“, čula je njegov glas kako dopire do nje.

“Bok“, to je bio njezin odgovor, tako tih da nije bila sigurna je li on to uopće čuo.

“Ti si iz škole, sjećam te se s odmora“, sada je zvučao malo sigurnije, polako je krenuo prilaziti prema njoj.

“Da, ja sam peti, a ti šesti, ali znam da si se nedavno doselio“, odmah je požalila zbog svoje brzopletosti pomislivši kako je to ipak previše informacija za prvo obraćanje.

Pokušavala je u potpunosti zadobiti kontrolu nad sobom i vratiti se u kolotečinu ali ništa u njoj nije željelo slušati. Srce je svakim njegovim bližim korakom kucalo sve jače i jače, imala je potrebu staviti ruku preko njega da ne izleti van, vjerojatno bi to i napravila da su ruke željele slušati.

“Ja sam Mark“, to je izgovorio s najljepšim smiješkom koji je ikada vidjela.

“Ella“, to je bilo najviše što je u tom trenutku mogla izustiti.

Osmijeh je izostao, barem je ona tako mislila, jer više ništa na njoj nije funkcioniralo, ona je postala santa leda kojoj je

prijetila eksplozija od naprave koja je u njoj kucala sve brže i brže. Možda je ovo moj kraj, pomislila je dok je slušala njegov prijedlog da se prošeću po parku. Njene noge krenule su same, uz skoro nevidljivo odobravanje kimanjem, a njihova priča krenula je zajedno s njima u životnu šetnju.

Godine su prolazile, a oni su se voljeli sve više i više. Otkrivajući sebe i svijet pronašli su zajedničko utočište u kojem je svatko imao vlastitu slobodu. Njihov identitet toliko je zračio optimizmom i vedrinom da su ljudi jednostavno obožavali biti u njihovu društvu. Svaki dan bio je za njih nešto za što se isplati živjeti, riječ "dosada" nije postojala u njihovu rječniku, a planovi za budućnost, putovanja, projekti, život, gomila djece samo su se razmnažali u jednoj bilježnici koju su oboje obožavali. U nju su lijepili slike mjesta koje su željeli posjetiti, zanimljivosti koje je trebalo pregledati, fotografije kuća koje bi mogle doći u uži izbor jednog dana kada budu gradili svoju kuću, imena knjiga koje su željeli pročitati, imena djece koju su željeli imati. Ta bilježnica bila je njihov svijet u malom, kao neka maketa svega što tek dolazi.

Mature su došle brzo kao i upisi na fakultet, oboje su upisali fakultet prirodnih znanosti, ne znajući ni sami što će nakon toga, jedino što su znali jest da su fanatično zaljubljeni u prirodu, životinje, život, ... i jedan u drugog.

Njegovo služenje vojske, sva sreća u civilu, prošlo je također brzo, zaredali su se mjeseci u traženju posla, s namjerom da krenu na put čim skupe prvi novac. Svakim danom osjećali su sve više i više svijet koji ih je zvao da krenu, da se otisnu iz luke koju su tako brižno sagradili. Dogovorili su maksimum dvije godine, nakon toga kreću bez obzira na to koliko skupe.

Te godine lišće je krenulo nešto ranije na svoj ples s vjetrom,

kao da je odlučilo što prije ogoliti svoja stabla, kako bi ih vjetar dobro očistio i pripremio za zimu.

Bio je petak, lagana glavobolja spriječila ju je da ode s njim na tulum koji su njihovi prijatelji planirali već tjednima. Želio je ostati s njom ali nakon pet poziva njihovih dobro raspoloženih prijatelja odlučio se na odlazak, bodrila ga je sa željom da se što bolje zabavi. Dok je odlazio, razmišljala je o njegovu lošem raspoloženju koje ga je pratilo već danima, to nije bilo svojstveno njemu, znala je da je vezano za posao i probleme s projektom za koji je bio odgovoran. Odlučila je uz doručak popričati o tome i pokušati ga uvjeriti da je možda došlo vrijeme da promijeni posao... ili da je možda došlo vrijeme da krenu, pa kako god bilo, barem su zajedno.

Nije ga čula kada se vratio, ujutro je na prstima tiho izašla iz sobe kako bi napravila doručak. Pojela ga je sama, kao i ručak, njegov dio brižno je zamotala i pospremila kako bi ga dočekalo nakon što se probudi; posljednjih nekoliko godina naučila je voljeti kuhanje kao i energiju koja se oko objeda stvarala, govorila je da je kuhanje kao meditacija u pokretu. Znala je tako meditirati pripremajući različita jela, sve kuhinje svijeta budile su u njoj maštu i poriv za učenjem nečeg novog.

Probudio se tek popodne, žaleći se na veliku glavobolju, mrzovoljan još više nego kada je otišao, pomislila je da ga možda ipak nije trebala toliko nagovarati da ode na tulum. Večer je došla brzo, a za njom i sljedeći dani. Još poneki list znao se njihati na vjetru, zima je bila pred vratima, osjećala je miris snijega u zraku i s radošću se prisjetila prošle zime i skijanja na kojem su bili. Dogovorili su se da ove godine idu ranije i da ostanu barem dva tjedna. Smještaj nije bio problem, godine volontiranja u parku prirode za vrijeme ljeta omogućile su im skroman, ali topli apartman koji su svake

godine mogli koristiti preko zime. Jedino ju je zabrinjavalo njegovo ponašanje, zatvarao se danima u sobu, preskakao obroke, često bi je po noći zagrlio i plakao, kroz jecaje joj govorio da je voli i da će umrijeti ako se njoj nešto dogodi. Pomislila je da nije možda bolestan pa joj to ne želi reći, pokušala je nekoliko puta s njim razgovarati ali svaki put tvrdio je da je sve u redu i da samo prolazi krizu na poslu. Obećao je da će na proljeće dati otkaz i naći nešto bolje, sada je želio završiti projekt čiji je bio voditelj, nije želio za sobom ostaviti nezavršene poslove. To je bila jedna od njegovih osobina – uvijek u životu počisti za sobom - običavao je govoriti.

Bila mu je potpora u svakom trenutku, imala je osjećaj da njihovoj povezanosti nema kraja, da je njihova ljubav sve jača i jača. Planirali su vjenčanje već godinama, prvi put su roditeljima rekli da se namjeravaju oženiti na kraju osnovne škole, nakon dugačkog razgovora prihvatili su pričekati još nekoliko godina, nakon punoljetnosti rekli su da će pričekati da završe fakultete; osjećali su se kao u braku i s vremenom su shvatili da taj papir zapravo više ima formalnu vrijednost u očima društva; njihovu ljubav ništa nije moglo “zaformulirati” u spis i dva prstena, oni su bili vječni. Na kraju su odlučili da će se vjenčati negdje na proputovanju, u nekoj kapelici, na nekoj litici ili nekom brdu, sa svjedocima ili bez njih, odlučili su da će to biti vjenčanje iz njihovih snova koje će sanjati po putu.

Zvono koje se oglasilo na vratima označavalo je njegov povratak, od kada je jučer otišao s posla nitko nije čuo za njega, policija joj je rekla da treba proći dvadeset četiri sata kako bi se netko smatrao nestalim; ona je u proteklih deset prešla pola grada, a zadnja dva sata sjedila je u stanu

vjerujući kako će on svaki trenutak doći, nešto joj je nagovještavalo njegov dolazak.

U trenutku kada je otvorila vrata i ugledala njegovo lice, ponovno je proživjela osjećaj kada su se kao klinci gledali u parku, iznenada se podignuo veliki vjetar, čula je glasne povike i vriskove oko njih, a njeno srce toliko je brzo i jako zakucalo da su ovaj put ruke poletjele same da ga zadrže, ništa ih nije moglo zaustaviti.

Prošao je kroz vrata hodajući lagano prema sobi. Zatvorivši vrata krenula je za njim, u glavi je razmišljala tko je umro, kakvu vijest će sada čuti, što se dogodilo. Sjela je na naslonjač nasuprot njemu i zagledala se u njegove oči, nije znala zašto ali imala je potrebu prodrijeti unutra, iza ovoga što je govorilo njegovo lice, željela je barem na tren zadržati ovaj trenutak, osjećala je lavinu kako se nezaustavljivo kotrlja prema njoj.

“Tko je umro?“, čula je svoj šapat.

“Ja, ja sam umro, prvo sam ubio tebe, a onda i sebe“, njegove riječi odzvanjale su sobom miješajući se s laganim brujanjem koje je proizvodio filter akvarija.

“Što?“, nije bila sigurna da je to izrekla na glas, zvuk vjetra i vriskova pojačao se i ona kao da je polagano tonula u neki tunel. Uvijek su joj govorili da ima jaku intuiciju, ako je to istina, sada nije bila sretna što joj je njezina intuicija poručivala, osjećala je smrt pred vratima.

“Oprosti...“, čula je njegov šapat, zatim lagano iskašljavanje, glas mu je bio promukao.

“Ispisao sam noćas više od pedeset listova papira na klupi u parku, na svakom sam pokušao objasniti što se dogodilo, ali ni jedan nije pokazivao stvarnu dubinu moje ljubavi prema tebi. Stajao sam i na mostu i gledao u vodu... razmišljao sam kako bi taj korak prema naprijed meni donio nešto što sada

želim najviše na svijetu, smrt. Ali nisam mogao, moje tijelo nije se željelo pokrenuti, vraćalo me unatrag pri svakoj mojoj pomisli na bijeg. Stvari treba pospremiti za sobom“, glas mu je puknuo na posljednjoj rečenici, jecaji su počeli izlaziti iz njega, a bol koja se proširila od njegovog bića usjekla joj se u grudi. Njezino disanje potpuno je prestalo, više nije čula ni srce, imala je osjećaj da se planet polako prestaje vrtjeti, a s njom i sve ono što oni jesu.

“Reci mi što se dogodilo, cijelu noć te tražim?!“, njezin je glas skakao iz niskih tonova u visoke, imala je osjećaj da ju hvata histerija od osjećaja da će sada čuti nešto što ne želi.

Pomislila je kako bi bilo dobro da sada ima daljinski, da može stisnuti pauzu na njihove živote, prije nego što se dogodi nešto što će ih zauvijek promijeniti.

“ Nema pravih riječi kojima bih objasnio ovo što ćeš sada čuti... osjećam se pomalo tupim nakon cijele noći, možda mi to sada pomogne... da kažem...“, osjetila je trenutak hladnoće nakon njegova govora, kao da joj netko otvara srce kako bi u njega pustio neki nov, hladan i do sada nepoznat vjetar.

“ Sjećaš se onog tuluma na koji sam otišao, a ti nisi?“, pitanje je ostalo visjeti u zraku. Naravno da ga se sjećala, to je po njezinu sjećanju bio i jedini tulum na kojem nisu bili zajedno. Klimnula je polako kada je vidjela da on neće nastaviti dok ne dobije odgovor.

Duboko je uzdahnuo kao da se sprema na skok u vodu i izrekao rečenicu u jednom dahu - “Tada sam bio u komi s poslom, pod stresom, napio sam se... jako sam se napio... većine se ne sjećam, ali spavao sam s jednom djevojkom, ona je sada trudna... ja ju moram oženiti jer to je jedino ispravno, sve u životu treba pospremiti za sobom“, u tom trenutku glas mu je ponovno puknuo i jecaji su potresli njegovo cijelo tijelo.

“Volio bih umrijeti u ovom trenutku, volio bih da se mogu ubiti, volio bih da nestanem!!!”, svakom rečenicom bio je sve glasniji i glasniji, iako se njoj soba sve više i više smanjivala, a on se činio sve udaljenijim.

Čula je još samo koliko je voli, ali da je to jedina moguća odluka. Vjetar i glasni povici pojačali su se toliko da ga više ništa nije čula. Tama ju je polagano počela pokrivati dajući joj zaštitu, osjećala je da je preumorna da se bori s njom. S olakšanjem je zaspala, ovo je bio samo ružan san, kada se probudi, bit će sve kako je i bilo.

“ Ella! Ella!”, glas njezine mame odzvanjao joj je u ušima. Zbunjeno ju je gledala razmišljajući što ona radi u njihovu stanu i zašto je došla, zašto ju tako napadno budi. Želeći se pomaknuti osjetila je prodornu bol u lijevoj ruci, nešto oštro pikalo ju je, pomičući desnu ruku nastojala je opipati o čemu se radi, ali jedna velika silueta spriječila ju je u tome.

“ Bolje da to ne dirate, gospođice, da ne biste napravili još veću štetu”, glas je bio potpuno nepoznat, osjetila je jak miris koji se širio svuda po sobi.

Počela je prepoznavati da to nije njihova soba, bolničar koji je stajao s njezine lijeve strane još ju je držao za ruku. Vid joj je bio mutan i trudila se raspoznati oblike oko sebe. Ona je ležala na krevetu, dok je njena mama stajala desno od nje, u dnu sobe stajale su još dvije osobe, ali vidjela je samo obrise, kada je pogledala prema njima čula je glas svog oca – “Sve će biti ok Elli, ne brini se “.

U tom trenutku polako se u njene misli počelo vraćati sjećanje, Markov dolazak, njegov govor o nečemu što njoj ni sada nije baš jasno, njezino padanje u tamu i buđenje. Sada su joj u glavu počele dolaziti rečenice koje su razmjenjivali, jer to nije bio razgovor, to je ona govorila njemu, samo što to

više nije bio on, barem ne onakav kakvog ga je ona cijeli život poznavala, to je bila osoba koja je izgledala kao Mark, imala glas kao on ali ne i ponašanje, ne i razmišljanje, ne i energiju. Ta osoba koja se predstavljala kao Mark cijelo vrijeme izgovarala je samo jednu rečenicu - *“Znaš da iza sebe treba pospremiti, to je moja pogreška i ja moram snositi odgovornost”*.

Između stalnog ponavljanja te rečenice govorio joj je koliko je voli, u tim trenucima bio je najbliže onom biću koje je ona poznavala i voljela.

Govorila mu je da dijete mogu i zajedno odgajati, da to nije problem. Ali taj prijedlog odbio je kao i sve ostalo, objašnjavajući da on želi da ona nastavi svoj život i jednog dana nađe osobu kakvu zaslužuje, jer on nije vrijedan njezina poštovanja. Nije bila sigurna koliko je to trajalo, ali zadnje čega se sjećala bila je njena potpuna histerija i razbijanje šakom prozorskog stakla, tada ju je tama ponovno spasila od ludila za koje je bila sigurna da slijedi.

“Mislila sam da sam sanjala“, čula je svoj hrapav glas. U sebi je osjetila neki čudan mir, stopljen s hladnoćom koja je polagano ali sigurno obuzimala njeno cijelo tijelo.

“Voljela bi da je san, ali nije dušo, jako mi je žao, svima nam je žao... sigurna sam da će na kraju biti sve u redu, sve će se riješiti, ne brini sada o tome“, glas njene mame drhtao je pokušavajući uvjeriti i sebe i nju da je taj san koji zapravo nije san potpuno bezopasan, dok je ona osjetila da donosi nešto gore od smrti.

Naslonila je glavu na jastuk i zagledala se kroz prozor, vidjela je vrhove drveća i oblake, prijatelje koji su uvijek bili uz nju. U sobi je nastalo komešanje, čula je mamu kako govori da bi sada bilo najbolje da odu doma, da će ona ostati uz nju i da će ih nazvati kroz par sati. Vrata su se zatvorila i u sobi je

ostala tišina prekidana pištavim zvukom koji je proizvodio jedan od aparata na koje je bila priključena.

Prošlo je nekoliko dana i njena ruka izgledala je sve bolje, doktori i sestre bili su vrlo pažljivi prema njoj, svaki dan dobila bi osmijeh, prijateljski stisak ili blago milovanje po licu. Čula ih je kako joj govore da je mlada i da vrijeme liječi sve rane, da je pred njom život i da je sretna što je okružena s toliko ljudi koji je vole, da nitko nema toliko cvijeća u sobi kao ona, spominjali su brdo čestitki za njen oporavak koje je primila... obasipali su je ljubavlju. Vrlo brzo postala je miljenica cijelog odjela, miljenica koja ni jednom nikome nije uzvratila osmijeh, riječ, pogled, miljenica koja je nijemo zurila kroz prozor, a kada bi joj netko okrenuo glavu na drugu stranu nastavila bi gledati u točku koja nije imala veze s ovim svijetom.

Nakon dva tjedna morali su je otpustiti s tog odjela, psihijatar kojeg su pozvali ocijenio je da pacijentica nije spremna na kućnu njegu, napisao joj je uputnicu za Lemont Hall, najbolju ustanovu na kraju grada, s predivnim parkom i novim odjelom na koji će je primiti. Sve to opisivala joj je mama pakirajući njene stvari, dok je ona i dalje samo nijemo zurila kroz prozor.

Primjećivala ih je ona, čula je što joj mama govori, čak je u jednom trenutku i poželjela nešto reći ali kao da je u njoj postojao još netko tko je blokirao sve osim onih osnovnih pokreta potrebnih za preživljavanje; tako da je još obavljala nuždu sama, kao i jelo. Zbog toga su je upisali na taj novi odjel koji je primao lakše slučajeve, svi su bili uvjereni da će ona za nekoliko dana biti dobro. Dijagnoza koju je dobila glasila je - *"Privremena neuračunljivost uslijed šoka"*.

Soba je bila ugodna, dvokrevetna, s malim balkonom i pogledom na novo uređen park. Pet velikih starih stabala činilo je njegovu okosnicu, dok su se u krug protezale aleje šarenog cvijeća, mjestimično popunjene istom vrstom cvijeća, a djelomično zasađene bez nekog velikog reda. Izgledalo je kao da je svatko donio jedan cvijet od kuće i posadio ga u prolazu, što je parku davalo jednu posebnu ljupkost.

Balkon je imao dvije stolice za njihanje, a čitav dekor sobe bio je u boji breskve, dajući na taj način toplinu koja je bila daleko od bolničkog ugođaja. Ušavši kroz vrata osjetila je energiju doma i pomislila - *“Ovdje ću ostati neko vrijeme”*. To je možda bila i prva svjesna misao nakon onog o čemu nije mogla niti razmišljati. U tom trenutku pojavila se i prva glad. Okrenula se mami i pitala može li dobiti neki sendvič.

Potpuno šokirana prvim govorom svoje kćeri mama je istrčala na hodnik derući se kao da netko umire – *“Sendvič!!!, Sendvič!!!! Hitno mi treba sendvič!!!”*. Osjetila je smijeh unutar sebe, ali ne dovoljno snažan i da izađe van. Imala je osjećaj kao da i ne zna kako se smije, ta radnja koju je prije svakodneвно koristila sada je postala strana i teška.

Prišavši prozoru pozdravila je oblake, gledajući u njih razmišljala je kako nema snage umrijeti, to ništavilo plašilo ju je više od ove tuposti. Osjećala je svakim danom sve više i više sebe, ali nije željela ništa osim toga da ju svi puste na miru.

Naslonivši čelo na staklo nije mogla zamisliti bolje mjesto od ovog, mjesto gdje će dočekati na bilo koji način kraj svoje patnje, ako se stanje u kojem se nalazila uopće i moglo nazvati nekim imenom.

Njezina cimerica Paula, od milja zvana Peni, bila je djevojka

dvadesetih godina, velikih tamnih očiju, blijedog lica i crne kose koja joj je u valovima padala niz ramena. Lice joj je bilo ispijeno i ukrašeno tamnim podočnjacima koji su njezinom liku davali obilježje velike patnje.

Peni je bila šutljiva i odana knjigama kojima je stalno bila okružena. "*Savršena cimerica*", pomislila bi Elli svaki put kada bi ušla u sobu i zatekla Peni kako glave pognute nad knjigom doslovno guta njezin sadržaj, ne mareći ni za koga i bježeći na taj način od svijeta koji ju je zastrašivao.

U prvim danima njezina dolaska Peni se pokazala toplom osobom, šutljivo joj pomažući da se osjeti dobro došlom, ali nakon kratkog vremena kao da je odigrala neku svoju ulogu "uvođenja pridošlice" te se povukla natrag u svoje unutarnje odaje mira i tišine. Rijetko se kada nekim komentatom razbila tišina koja je stalno vladala u njihovoj sobi; time su obje bile zadovoljne.

Svaki vikend Peni je odlazila svojim roditeljima koji su nedaleko imali ranč. Previše zaposleni i usmjereni jedno na drugo teško su se nosili s njezinom patnjom; zastrašujuća bol koja ju je okruživala podsjećala ih je na događaj koji je obilježio njihovu do tada skladnu obitelj i u trenu donio potpunu promjenu u njihove živote. Stoga su odlučili Peni smjestiti u Lemont Hall nedaleko ranča uz izgovor da sama nije sposobna brinuti se o sebi, a da oni za nju vremena nemaju.

Ellina mama Doris uvijek je pričala svojoj kćeri za vrijeme posjeta iako nikada zauzvrat nije dobila ništa osim šutnje; tako je Ella iz jednog mamina monologa saznala zašto je Peni tu, a Doris je to čula od osoblja Centra. Peni je čuvala mlađeg brata onog dana kada se utopio na obližnjem jezeru. Nitko nije znao pojedinosti toga događaja, ali su svi znali da je Peni često razgovarala s njim i bila uvjerena da je on svuda

prati. *“Shizofrenija izazvana šokom”* bila je radna dijagnoza s kojom je Peni primljena u Centar, a od tada je prošlo godinu dana.

Prolazili su mjeseci otkako je Ella stigla u Centar, a sobu je napuštala samo kako bi otišla na obroke koje su posluživali u jednoj velikoj i ugodnoj dvorani. Potpuno ostakljena i smještena u stražnjem dijelu Centra koji je graničio s obližnjom šumom dvorana je pružala veličanstven osjećaj bivanja u samom zelenilu. Veliki prozori bili su pomični i osoblje je često sve rastvorilo kako bi njihovi štíćenici dobili što više mirisa koje je šuma nesebično širila oko sebe. Nerijetko su nestajali kolačići i peciva sa stola nakon što bi vjeverice s obližnjih grana pohodile stolove, to je bila zajednička igra koja je veselila sve u Centru; često je osoblje glumilo ljutnju i na taj način mamilo osmijeh na lice i onim najzatvorenijim pacijentima.

Lemont Hall bio je posebno poznat po svojoj gostoljubivosti, umjerenih cijena i usmjeren na ljude, a ne instituciju glasio je kao jedno od najboljih mjesta na kojem možete završiti ako baš morate. Udaljen dva sata vožnje od grada u kojem su živjeli Ellini roditelji omogućavao je njihovo viđenje baš onoliko koliko je bilo potrebno, ni previše, ni premalo. Iako Ella s njom nije komunicirala Doris je osjećala da njezinu kćer veseli svaki njezin dolazak. Nastojala joj je dati što više prostora kako bi *“sabrala svoje misli”*; cijelo vrijeme bila je uvjerenjena kako dan Ellina oporavka samo što nije stigao. Nakon događaja o kojem nitko nije želio pričati Doris je pokušavala doći do Marka, s njegovom mamom bila je svakodnevno na telefonu, nadala se da je to samo njegov prolazni hir i da će ga svi obiteljski uspjati nagovoriti. Dani su prolazili pa i mjeseci, on se samo povremeno javljao svojim

roditeljima kratko ih izvještavajući da je dobro, nije želio reći ni u kojem gradu živi. Nakon pola godine Doris je izgubila nadu u moguću promjenu situacije i potpuno se usredotočila na oporavak svoje kćeri, bila je uvjerena da je ovo epizoda koju njezina Ella sigurno može prevladati. Prestala je čak kontaktirati i s Markovom obitelji, previše joj je bolna bila ta priča, imala je osjećaj da se na neki način svi klone jedni drugih kako bi se što manje podsjećali na sve ono što su imali, a tako naglo izgubili. Život je išao dalje i oni su morali s njim.

Dora je često donosila Elli knjige o dalekim zemljama misleći kako će joj one pomoći rasteretiti težinu koju je osjećala da njezina kći nosi unutar sebe. Međutim te knjige budile su u Elli još veću tugu, podsjećale su je na Marka i sve ono što su zajedno planirali, a što se nikada neće dogoditi. Iako joj je mama u početku govorila da postoji velika šansa da se Mark vrati kada shvati koliko je nelogično i besmisleno to što je napravio, Ella je znala da takvo što neće doživjeti, osjećala je da su se nepovratno izgubili. Jedino ju je brinulo što je često imala osjećaj kao da je povezana s njim nekom nevidljivom vrpcom, nečim što joj omogućava da zna kako se on osjeća... tuga koja je dolazila iz njegova smjera bila je nešto najgore što je mogla zamisliti, crnilo, tama, ništavilo, možda je čak i osjećaj smrti bio bolji od toga, znala je pomisliti. Iako je ta njihova spona značila za nju još veću patnju nije imala želju prekinuti je čak i kada bi znala kako se to radi. Ispod te zajedničke patnje osjećala je povezanost koja je nadilazila sve granice koje je njen um mogao stvoriti, ta ljubav bila je ono što ju je guralo svaki dan naprijed, znala je da bez toga sadističkog čina prema samoj sebi ne bi bila u stanju hodati, jesti, disati, osjećaj međusobne povezanosti hranio je njeno

biće. Nije bilo potrebno da se ikada više vide, ali pomisao da ga više ne bi osjećala bila je strašnija od osjećaja da ga je izgubila.

Tako su prolazili dani i mjeseci, osim te ljubavi u sebi je imala tupost koja ju je na neki način štitila od svega, čak joj je pomogla da započne razgovarati sa svojom mamom što je Doris oduševilo više od ičega u životu. Nakon njihova prvog razgovora koji se sastojao od Elline izjave da je za ručak bila blitva i da je pojela dvije porcije, Doris je vozila natrag doma kao da je osvojila dobitak na lotu, osmijeh joj nije silazio s lica i trebalo je deset minuta da Ellinom tati objasni što se dogodilo. Njihovi razgovori postajali su sve dulji i dulji, nakon nekog vremena Elli je čak počela ispitivati mamu kako je i što ima novog. I dalje je sve to bilo kratko i tupo, bez emocija ali Doris je bila sretnija nego ikada.

Ellin doktor nije dijelio njezinu sreću, smatrao je da Ella na testovima koje je svaki mjesec provodio pokazuje sve manje i manje emocija i distancira se od problema zbog kojeg je ovdje. Nije bio zadovoljan odgovorima koje mu je njegova pacijentica servirala, sve više i više osjećao je tu neku ulogu koju je Ella brižno počela graditi i iza koje je skrivala svoje pravo lice i sve ono što je išlo s tim. Koliko god brižno i inteligentno postavljao pitanja imao je osjećaj da Elli još inteligentnije sastavlja svoj lik koji je počela živjeti i koji joj je donosio zaštitu. Privremeno je odlučio odustati i igrati njezinu igru kako bi otkrio što je naumila njegova pacijentica. Ipak je svakim danom pokazivala sve više i više želje za aktivnostima izvan svoje sobe, u posljednjih nekoliko dana čak ju je vidio kroz prozor kako se šeće obližnjom stazom koja je razdvajala dvije lijehe žutih tulipana između kojih je mjestimično bilo posađeno nisko crveno cvijeće. Gledao

je u Ellu i razmišljao kako će ovo cvijeće za nju možda biti veće smirenje od tableta koje joj je davao. Iako u maloj dozi osjećao je da toj djevojci ne mogu pomoći kemijski spojevi, bila je drugačija od većine pacijenata i iskreno se nadao da će pronaći tu iskru u sebi koja će je pokrenuti dalje.

Ugledala ga je čim je to jutro ušla u dvorište koje je činilo središnji dio cijelog kompleksa. Usred velikog komada zemljišta prekrivenog bijelim tulipanima sjedio je netko tko je u tom trenutku pobudio u njoj osjećaj života. Pogled na bijelu bradu i velik obod šešira koji je pokrivao veći dio izbornog lica iznenada joj je vratio mir. Začudena vlastitim emocijama promatrala je kako ju prožima osjećaj da se njezino biće ponovno budi iz nečega što joj je u ovom trenutku izgledalo kao san.

Ni jednom nije podignuo pogled prema njoj ali je lagano klimnuo; iako nije izgledalo kao da je to bilo upućeno njoj ona je imala nepogrešiv osjećaj da je on slijedio svaki njezin pokret.

“Bolje ga se kloni, potpuno je lud!“, do nje je dopro promukao glas. Okrenula se oko sebe i ugledala pacijenticu pedesetih godina kako prekopava gredicu s cvijećem ispod jednog suncobrana.

“Zašto?“, upitala je.

“Zato što je lud“, nakon te tvrdnje okrenula joj je leđa i nastavila kopati u drugom smjeru, pokazujući na taj način da nema namjeru nastaviti razgovor.

Ella je krenula prema klupi na kojoj je sjedio osjećajući laganu drhtavicu po čitavom tijelu, koljena su joj klecala, a srce kao da je titralo u svakom njezinu mišiću. Nakon što mu se približila on se elegantnim pokretom pomaknuo na kraj klupe, dajući joj na taj način poziv da mu se pridruži.

Sjedajući na bijelu drvenu klupu izlisanu od vremena imala je osjećaj da se upravo pridružila starom prijatelju koji se za vrijeme njezine odsutnosti nikada nije pomaknuo s ovog mjesta, vječno je čekajući.

“ Očekivao sam te ranije, sretan sam što si napokon stigla“, dubok ton njegova glasa probudio je stotine iskrica u njezinu tijelu, škakljajući je poput laganih strujnih udara.

Pokušala je nešto reći ali ni jedan zvuk nije izlazio iz nje, njezino cijelo tijelo pretvorilo se u tišinu.

“Ne moraš ništa govoriti, možeš samo biti zahvalna za ovaj trenutak, ja jesam“ u tom trenutku njegov glas koji izgovara tu rečenicu doslovno je prošao kroz nju. Iako se njegove usne nisu pomaknule, iako ona svojim ušima nije čula ni riječ, u njezinoj glavi riječi su odzvanjale potpuno jasno. Da je mogla, skočila bi od šoka, međutim njeno tijelo nije reagiralo, samo se potpuno ukočilo.

“ Ne brini se, ovo je bila samo proba, dugo nisam ni s kim razgovarao na taj način, želio sam vidjeti jesam li zakržljao“, ponovno je čula njegov dubok glas na vlastite uši, smijeh koji je slijedio i koji je potresao njegovo cijelo tijelo vratio joj je mir.

“ Nećemo još tako razgovarati dok se ti malo ne pribereš, samo sam isprobavao“, još kroz smijeh ali sada nešto mirnije čula je njegov glas za koji je već sada bila sigurna da joj je poznat, kao da je sastavni dio nje. Tijelo joj se počelo opuštati. Sjedeći tako u tišini promatrala je vrt oko sebe, bio je prepun bijelih tulipana.

“Podsjećaju me na gomilu razasutih pera“, tiho je govorio. Ella je imala osjećaj da joj čuje misli.

“ Tko ste vi?“, riječi su napokon izašle iz nje.

Nekoliko minuta vladala je tišina, zatim je ustao s klupe i odlazeći prokomentirao - “Za danas je bilo dosta lekcija“.

Promatrala je njegovo geganje, podsjećalo ju je na patku. Smeđe hlače prelijevale su se preko smeđih glomaznih cipela, stvarajući nabore koji su s vremenom izbljედjeli i poprimili neku vlastitu formu. Karirana, smeđe-bijela košulja bila mu je sigurno dva broja prevelika, nosio ju je raskopčanu tako da se ispod vidjela tamnosmeđa izlizana majica, nekada s natpisom, a sada toliko puta oprana da su od natpisa ostali samo neprepoznatljiv obrisi. Tamni šešir, velikog oboda činio je kontrast bijeloj bradi i kosi koja je neuredno u čupercima izvirivala iz šešira gdje god je mogla. Njegov cijeli lik bio je golem ali zbog te velike odjeće odavao je dojam ležernosti, milosti i mirnoće. Ella nije mogla procijeniti njegove godine iako je bila prilično uvjerena da ima više od sedamdeset, a možda i više, bez obzira na njegovu dobru fizičku kondiciju koja se vidjela po hodu i pokretima.

Njena zbunjenost sa svim što se maloprije dogodilo miješala se s osjećajem da je sve napokon poprimilo neki smisao, smisao koji ona u ovom trenutku nije vidjela ali ga je osjećala. Odlučila je sve to odmaknuti od sebe i pričekati što će sljedeći susret donijeti.

Iduće jutro nakon doručka s veseljem je izašla u park očekujući da će ga zateći kako mirno sjedi na klupi. Nakon što ga ondje nije pronašla obišla je dva kruga preko cijelog parka u potrazi za velikim šeširo i bijelom bradom. "Možda voli dugo spavati" pomislila je s nekom tugom; cijelu noć se okretala razmišljajući o svemu što se dogodilo, gomila nepovezanih misli tutnjala je njezinom glavom i ona je sada s velikim uzbuđenjem čekala susret koji bi joj mogao donijeti još radosti. Nakon ručka ponovno je obišla cijeli park, a to je učinila i nakon večere; s već velikom razočaranošću ustvrdila je da ga danas očito neće sresti. Vrativši se u sobu prisiljavala

se čitati knjigu kako bi barem malo zaokupila misli. Noć je ponovno prošla u polusnu popraćenom slikama koje nije baš razumjela. Ljudi i događaji iz njezina života miješali su se s ljudima i događajima kojima ona nije znala porijeklo, ali koji su u njoj budili emocije koje nije mogla shvatiti, niti povezati. Sve to stvorilo je neki čudan osjećaj unutar nje koji je izazivao trnce po cijelom tijelu, nije bila sigurna što uopće osjeća prema tom novom iskustvu, jedino što je bilo dobro jest da je prvi put od događaja o kojem nije željela razmišljati zapravo i došla u stanje da ne razmišlja o tome; previše su je zaokupljale trenutne slike, kao i pitanja koja je željela postaviti svom novom prijatelju.

“Trebala sam ga pitati za ime, onda bi mogla pitati osoblje gdje da ga potražim“ razmišljala je dok je na brzinu doručkovala i ne znajući što zapravo jede, uzbuđenje koje se širilo po njezinu tijelu sada je stvaralo već laganu nervozu. Izletjela je u park doslovno trčeći s jednog kraja na drugi ali njega i dalje nigdje nije bilo. Nakon ručka sjela je na klupu i čekala, sati su prolazili i sumrak je već polako počeo raditi sjenu po okolnom drveću. Krenula je prema ulazu u zgradu kada je ugledala pacijenticu koja je prije neki dan komentirala ludost njezina nepoznatog “prijatelja“. Ni sama sebi nije mogla objasniti zašto osobu koju je jedva vidjela osjeća tako bliskom.

“ Dobar dan, oprostite mogu li vas nešto pitati?“, doviknula je ženi koja se nalazila usred gredice s cvijećem, nekoliko metara od nje. Žena ju nije pogledala ali je kimnula u znak odobravanja nastavljajući kopati.

“ Prije dva dana komentirali ste za onog starijeg gospodina koji je sjedio na klupi da je lud. Pokušavam ga naći ali nigdje ga nema, možete li mi reći kako se zove pa da pitam osoblje?“, nastojala je ne derati se ali nije bila sigurna da li ju

žena uopće čuje u toj gomili cvijeća.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a nakon toga njezina sugovornica se uspravila i okrenula prema njoj obraćajući se nekako blažim glasom nego prvi put.

“ Nemam pojma o čemu govorite mlada gospođice“.

Žena je ostala stajati i gledati u nju, Ella se zbunila i počela nervozno cupkati s noge na nogu.

“ Prije dva dana kopali ste cvijeće kada sam ja prolazila pokraj vas, išla sam prema klupi na kojoj je sjedio stariji gospodin s velikim šeširom, krenula sam prema njemu kada ste rekli da ga se klonim jer je lud“.

Gledajući i dalje prema Elli žena je zavrtjela glavom vrativši se u čučeci položaj i nastavljajući kopati – “Mislim da si se zabunila, ja sam ovdje stalno, a na toj klupi nitko nikada ne sjedi, a pogotovo ne netko sa šeširom, takvo što sigurno bih primijetila“. Nakon toga okrenula joj je leđa kao i prvi dan, kopajući u drugom smjeru i dajući na taj način do znanja da je razgovor završen.

Ella je ostala stajati gledajući u nju, nakon prvotne nervoze sjetila se da razgovara s pacijenticom, zatim se sjetila gdje se uopće nalazi i pomislila kako bi se stvarno dalo raspravljati tko je tu uopće lud. Krenula je natrag prema sobi odlučivši sutra za vrijeme terapije pitati Roberta, svojeg psihijatra, gdje i kako može naći izgubljenog “prijatelja“.

“ Nisam siguran na kojeg pacijenta misliš“, odgovorio je Robert prekopavajući po ladicama. Od kada je ušla u sobu ni jedanput nije podignuo pogled, njegovo sitno tijelo trenutno je gotovo cijelo bilo uvučeno u najdonju, najširu ladicu velikog smeđeg ormara postavljenog točno iza njegova isto tako smeđeg stola. Sve u njegovoj sobi bilo je napravljeno točno po mjeri, od istog materijala, smeđe puno drvo i

tarnosmeđi čvrsti pamuk; jednom prilikom pitala ga je zašto je sve smeđe, odgovorio je s velikim ponosom kako je otkrio da ga smeđa boja smiruje, to je zvučalo kao da je izumio patent.

“Prije koliko dana si ga srela?“, i dalje nije podizao pogled. Ella je upravo htjela odgovoriti kada ju je njegov povik prekinuo.

“Našao sam! Znao sam, znao sam... prvo sam pomislio da sam ga bacio ali onda me nešto koprkalo da i dalje tražim i eto ga...“, mahao je nekim papirima ispred sebe uzbuđeno poskakujući.

“A što si tražio?“

“Upute za perilicu. Kupili smo po ženinoj želji naravno neku potpuno modernu perilicu za rublje kojom vjerojatno ni onaj tko ju je izumio ne zna rukovati. Ponio sam ih drugi dan sa sobom da ih proučim i zagubio, tj. mislio sam da sam ih zagubio, ali eto... sada ćemo napokon moći saznati zašto svi nosimo ružičaste gaće“, nakon te tvrdnje njegov piskutav smijeh razlio se cijelom sobom. Smatrao je da ima odličan smisao za humor i kada god bi izustio nešto smiješno, smijao bi se sam sebi barem punu minutu, njegov smijeh zvučao je poput stare zviždaljke nekog vlakovođe.

Nakon što je odradio smijehom svoju minutu naglo se uozbiljio i okrenuo prema njoj, pogledao ju je kao da je upravo sada ušla u sobu i upitao – “Prije koliko dana si ga srela? I gdje točno?“ – Njegov glas sada je poprimio nešto dublji ton; nevjerojatno se brzo mogao premješati iz jednog raspoloženja u drugo. “*Možda ih i to uče na faksu*“, pomislila je.

“Prije dva dana, na bijeloj klupi u parku, koja je okružena bijelim tulipanima.“, Ella je ponovila lokaciju i teatralno se bacila u naslonjač. Taj naslonjač ju je smirivao u njenim prvim

dolascima Robertu, njegova pojava i sva ta smeđa boja po sobi činili su je nervoznom, ali naslonjač je bio mjesto na kojem se potpuno opuštalala. On je također bio smeđe boje, pomalo izlizan od stalnog korištenja pacijenata, s mekoćom koja je bila nenadmašna; Ella je svaki put pomislila kako bi takav komad namještaja trebalo staviti u sve njihove sobe.

“ Hm, nisam siguran. Je li na sebi imao nešto prepoznatljivo, što bi ga odvajalo od ostalih?“, Robert je sada već bio zabrinut, nije volio osjećaj kada ne zna odgovor na pitanje.

“ Pa taj šešir, velikog oboda“.

“ Znam! Trebala si mi odmah reći za šešir!“

“ Pa rekla sam..“.

“ Eh, oprost, nisam te čuo, ali znam tko je on. Hm, a zašto te baš *on* zanima?“, Robert je posljednju rečenicu izgovorio stavljajući veliki naglasak na riječ “*on*“.

Ella je pomislila kako ne bi imalo smisla ispričati mu cijeli susret i sve ono što proživljava nakon toga. Već sada je imala osjećaj da joj neće preporučiti druženje s njim.

“ Ne znam, malo smo razgovarali, bio je vrlo simpatičan.“

Robert je sada otišao do prozora kao da će tog novog Ellina prijatelja upravo ugledati. Njegov prozor gledao je na suprotnu stranu od parka, prema šumi ali on nije previše držao do toga pogleda, njegove zavjese često su bile navučene gotovo do pola dajući sobi stalan ugođaj sumraka.

“ To je gospodin Hock, s nama je nešto više od dva mjeseca.

Njegova priča za mene nema smisla, ali ravnatelj ga je primio pa se nemam što buniti, a i od nekoliko pacijenata čuo sam dobre stvari o njemu, iako mi se i dalje ne sviđa cijela priča“, više za sebe govorio je i dalje gledajući kroz prozor. Ella je šutjela, željela je čuti tu priču, znala je da će Robert nastaviti govoriti ako ga ona ne prekine.

“ Prije više od dva mjeseca pojavio se u ravnateljevom uredu

s povelikim čekom donacije za Centar. Rekao je da je bolestan, pun strahova i da ne može živjeti sam. Zahtijevao je da ga primimo i obećao da će takvi čekovi za Centar biti česti. Ne znam o kolikoj je svoti riječ ali vjerujem da je povelika kada je ravnatelj na to pristao. Proveli smo ga kroz cijeli program promatranja i nismo otkrili ni jedan strah, njegova je inteligencija natprosječna i ja sam uvjeren da on samo ne želi živjeti sam, ovdje mu je dobro i sada nam plaća kao hotelu. To mi se ne sviđa... mi smo ipak ozbiljna ustanova...“, sada se već polako šetao u krug po sobi, jedna od njegovih navika koja ga je smirivala, no Ella nije bila sigurna da li smiruje i njegove pacijente, u njoj nije izazivala nikakve emocije. “ Uglavnom, ravnatelj ga je primio i sada živi u apartmanu na vrhu C zgrade“, ubrzao je zadnju rečenicu kao da se tu više nema što reći.

“ A kako si mi ti, Ellice?“, to pitanje bilo je nekako profesionalno upućeno i trebalo je poslužiti za prebacivanje na temu zbog koje je Ella i došla; odlučila je više ne spominjati gospodina Hocka, saznala je ono što je trebala, mjesto gdje se nalazi, nije željela buditi sumnju kod Roberta. “ Ja sam dobro, nekako smireno trenutno“, nije mu lagala zapravo, nemir koji je osjećala posljednjih nekoliko dana bio je zapravo uvertira miru koji je osjećala da dolazi, to bi bilo zamršeno objašnjavati Robertu.

Ostala je kod njega sat i pol, pričajući o tome kako joj prolaze dani, što čita, kakvo ima mišljenje o tim knjigama, kako se slaže s cimericom, dolazi li joj mama... On je cijelo vrijeme nešto zapisivao u bilježnicu, povremeno kimajući sebi u bradu, odavao je osjećaj da je zadovoljan onim što čuje. Ella mu je bila jedan od najdražih pacijenata s kojima je trenutno radio, iako ne shvaćajući zašto, osobno ga je jako pogodila njezina priča. Još na početku faksa učili su ih da se moraju

ograditi od pacijenata i ni s kim ne uspostavljati prisan odnos, ako im uopće žele pomoći. Njemu je to ponekad teško išlo, imao je u sebi dozu suosjećanja koja je otežavala njegov rad i ugrožavala njegovo biće. Nije se mogao sjetiti kada ga je nečija priča tako jako potresla, prvih nekoliko dana za večerom je sa ženom komentirao besmislenost života koja mu se pojavljivala ponekad, a koju je Ellina priča izvukla na površinu. Od malena mu se nije sviđao poredak na ovom svijetu, osjećao je da ljudi gube vrijeme na gluposti, a ne gledaju sitnice. Smatrao je sebe čudakom, tako su ga doživljavala i druga djeca, prvo u školi, a nakon toga i njegovi kolege na fakultetu. Kako bi se lakše nosio s tim, potpuno se suživio s tom ulogom, ponekad prenaglašavajući čudaka kojeg je smatrao da nosi u sebi; za svoju ženu bio je posve normalan samo previše ekscentričan, a ona je bila možda jedina osoba na svijetu koja ga je potpuno razumjela i prihvaćala.

Ugledala ga je kao i prvi put čim je zašla u park, obod njegova šesira bio je navučen preko lica zaklanjajući ga od jutarnjeg sunca, nije bila sigurna da li spava, laganim korakom prišuljala se na dva metra od klupe.

“Vidim, danas smo dulje spavali“, čula je njegov dubok glas kako izvire ispod oboda.

“Već sam pomislila da vas nikada neću naći, danima obilazim ovo mjesto“, osjetila je povrijeđenost u svom tonu iako to nije željela, sjela je do njega nakon što se on kao i prvi dan pomaknuo u stranu.

“Kako me nisi mogla naći? Cijelo vrijeme sam tu“.

“Niste! Tražila sam vas u sva doba dana, da vas sada nisam ovdje zatekla, otišla bih do vašeg apartmana“.

“Cijelo vrijeme sam tu“, njegov glas je bio smiren ali i siguran

u ono što govori.

“Mislite na ovoj klupi ili?”

“Tu. Ovdje. U ovom životu, na ovom svijetu, još nisam otišao na drugu stranu, što znači da sam cijelo vrijeme tu.”

“Ali ja sam mislila na klupu, na ovo mjesto, tu vas tražim već dani”, nije znala bi li se smijala ili ljutila, imala je osjećaj kao da razgovara s malim djetetom koje ne odustaje od svog nauma.

“To je problem, to gdje me tražiš, to su tvoja očekivanja gdje bih ja trebao biti. Da si me stvarno željela naći, da si to jako trebala, našla bi me odmah drugi dan. Ovako si dopustila da tvoja očekivanja i nezadovoljstvo zbog njihova neispunjenja ograniče tvoj instinkt tražitelja. *Dopustila si da tvoja očekivanja upravljaju tobom*“, posljednja rečenica bila je naglašena sa svakom riječi, kao da ih je urezivao u neku nevidljivu ploču.

Uzdahnio je i promeškolio se na klupi, zabacio je glavu malo unatrag dopuštajući da se dio sunčanih zraka prelije po njegovu licu. U taj tren Ella je ugledala mnogo bora... i njegove svijetloplave oči!! Jeza je prošla njenim cijelim tijelom, osjetila je kako joj se trbuh grči i kako ostaje bez zraka, neka lagana nesvjestica obuzimala joj je cijelo tijelo. To su bile oči koje su je posljednjih nekoliko noći pratile kroz snove dajući joj sigurnost da će sve biti dobro, a sada sjedi pokraj njega i *tih* očiju. Možda bi ga i upitala *tko je* da je u tom trenutku mogla bilo što progovoriti, upitala bi ga što se događa ali njeno je tijelo sve više i više popimalo mekoću koja ju je uvodila u stanje slično snu, bila je svjesna svega oko sebe, a istovremeno odvojena od cijelog svijeta koji ju je okruživao. Čula je njegov glas ponovno samo unutar sebe kako joj govori da samo diše i pusti da sve što se trenutno zbiva unutar nje samo prođe kroz nju. Nakon nekoliko

trenutaka u potpunosti je poslušala savjet te počela osjećati kako se ponovno vraća u svoje tijelo, kako osjeća klupu ispod sebe i lagani povjetarac. Vrapčići su i dalje živo skakutali oko njih i ona pomisli da li se oni tako osjećaju dok lete, slobodni, a istovremeno vezani za svoja tijela. Uzdahnula je i okrenula se prema njemu, željela je odgovore, željela je znati ali ni sama nije znala što točno, samo je željela da on počne pričati bilo što. Promatrao ju je tim dubokim plavim očima i smješкао se, njegov topli osmijeh topio je santu leda koja je već mjesecima gostovala u njezinim grudima te unosio toplinu prvog proljetnog sunca; u tom trenutku nije mogla misliti koje će to posljedice donijeti, ali znala je da jedino što želi jest ostati pokraj ovog bića koje je tako iznenada ušlo u njezin život.

“Nisam mislio da ćemo ići ovako brzo, osjećam tvoju promjenu već mjesecima ali nisam znao da si se tako jako otvorila”, više je mrmljao sebi u bradu dok je iz desnog džepa počeo vaditi kruh i bacati vrapčićima pored klupe. U jednom trenu oko njih se stvorio metež pernatih loptica u lovu na sitne bijele komadiće koji su odskakivali padajući na pod. “Ja ništa ne razumijem što vi govorite..”, Ella je gledala ples koji se odigravao na podu.

“Ne razumiješ zato što se ne trudiš, samo me slušaš i pokušavaš svojim intelektom doći do odgovora, na taj način me nikada ništa nećeš razumjeti. Dok razgovaraš s nekim, slušaj cijelim svojim bićem, upotrijebi sva svoja energetska tijela kako bi osjetila sugovornika, trenutak u kojem se nalazite, njegovu i svoju energiju... tada ćeš znati puno više, tada ćeš um upotrijebiti za pomoć pri shvaćanju, ali ti ćeš jednostavno znati, osjećati o čemu govori tvoj sugovornik i što ti osjećaš prema tome”, promeškoltio se na stolici nakon

toga i protegnuo noge. Nastavio je bacati kruh ne obraćajući više pozornost na Ellu.

Sjedeći u tišini nekoliko minuta Ella je pokušala sabrati misli, ništa joj nije bilo jasno, osjećala je poboljšanje svog raspoloženja nakon mjeseci tuge i patnje, neki kao novi val energije sreće zaposjedao je polako svaku stanicu njezina tijela ali ona to nije nikako razumski mogla objasniti.. zbog čega? Što to ima u ovom starcu da u njoj budi takvu iskru života. Je li on možda neki hipnoterapeut koji nad njom obavlja pokus? Odmah je odustala od takve ideje osjećajući kako se istina krije u nekom sasvim drugom smjeru... protegnula se nastojeći se smjestiti udobnije, zatvorila je oči puštajući suncu da joj grije lice. Osjetila je kako toplina ulazi u nju i kako se svjetlost širi od njenih kapaka prema njezinim mislima, kao da ih topi i nekako omekšava. Kako je rekao gospodin Hock? Samo osjećati? Udahnula je duboko i izdahnula, trudeći se opustiti, nakon par trenutaka osjetila je energiju kako joj škaklja cijelo tijelo, kao neki lagani strujni udari, ispočetka je bilo ugodno, a nakon toga je brzo otvorila oči, sjela uspravno i zagledala se u Hocka koji se već tresao cijelim tijelom smijući se sebi u bradu.

“Što je sada smiješno?!”

“Ti! Uvijek si imala taj impuls sve napraviti brzo, pa čak i sada dok nemaš pojma što radiš ti se otvaraš kao neka slabo zatvorena posuda”, nastavio se smijati i bacati kruh, kao da je upravo rekao nešto što bi svima trebalo biti jasno i vrlo smiješno...

Odlučila je više ništa ne pitati, barem ne u ovom trenutku, naslonila se još dublje na klupu, zabacila glavu i nastavila osjećati sunce. S prvim opuštanjem osjetila je i navalu energije, šakljanje koje se širilo cijelim tijelom, ali sada je odlučila ne reagirati na tu pojavu i vidjeti što će slijediti

nakon toga.

Nekoliko minuta to šakljanje prolazilo je tijelom, a nakon toga kao da je prešlo na neke dublje razine, počela je osjećati duboko opuštanje te osjetila potrebu prepustiti se trenutku... zadnja misao bila je da bi mogla sada i umrijeti na toj klupi koliko joj je lijepo.

Odjednom se našla u bjelini, kamo god da se okrenula širila se nepregledna bjelina, osjećaj je bio pomalo zastrašujući ali i donekle poznat. Pokušala je hodati, ali je shvatila da ovdje zakoni fizike ne funkcioniraju na taj način, njezino tijelo jednostavno je lebdjelo unutar toga prostora. U tom trenutku osjetila je kao neko zanošenje i pokraj nje se stvorio Hock, isti kao što ga je poznavala samo nešto mlađi, bez šešira i s tamnom kosom raščupanom u neukrotive lokne.

“Zar nije divan osjećaj, živjeti svoju slobodu!!?”, zaderao se ali onim unutrašnjim glasom, njegove usnice nisu se micale, licem mu se širio osmijeh od uha do uha. *“Samo se opusti i razgovaraj sa mnom, opusti svoje fizičko tijelo i osjećajima mi reci što želiš”*.

“Strah me”, i sama je čula misli koje mu je poslala, ali nije bila sigurna kako je to uopće izvela.

“Čega?!”

“Svega, strah me pustiti se ovoj bjelini, strah me biti ja, strah me onoga što jesam i što nisam, strah me toga da sve razumijem, ali ništa ne razumijem”, osjetila je lakoću dok je slala te misli, pomislila je da inače nikada ne bi uspjela tako jasno izraziti svoje unutrašnje stanje.

“Da, o tome sam ti govorio, kako je lagano komunicirati na ovaj način... drago mi je da si se tako brzo otvorila, već sada vidim da će sve ostalo biti lakše”.

Dok je slušala ili bolje rečeno osjećala što joj poručuje, pokraj

njih se iz bjeline stvorilo drvo, veliko, moćno drvo.. .jedino što nigdje nije vidjela bila je njegova sjena. Dok joj se ta misao pojavila u glavi, čula je Hocka kako joj objašnjava da je ovo samo početak.

“Čega?”

“Tvoga - mirnog prostora. Počela si se opuštati i sada u svoj prostor dopuštaš ulazak energija koje te inače čine smirenijom i sretnom.”

Plutala je tako neko vrijeme pokraj drveta promatrajući njegovu veličinu, u tom trenutku kraj nje se stvorilo još jedno drvo, a zatim i još jedno. Sada je imala osjećaj kao da lebdi u maloj šumici koju je netko prvo nacrtao, a zatim izrezao iz papira te postavio oko nje, ni jedno drvo nije imalo sjenu, ali su sva imala pokrete kao da oko njih puše lagani vjetrovi.

“Opusti se, prepusti se... još previše razmišljaš... pa što onda ako se miču, a nemaju sjenu?!”, Hockov glas unutar nje zračio je smijehom. Bila je sigurna da će, okrene li se sada prema njemu, ugledati velik osmeh. Možda bi je to prije nekoliko trenutaka i razljutilo, ali sada je shvatila da ju on samo nastoji potaknuti na to da što bolje shvati ono što njezin um zapravo uopće nije mogao percipirati, a to je – Što se ovdje zapravo događa??

“To tvoj um ne može percipirati, previše je slobodno u svom postojanju. Da bi um dok smo u tijelima mogao funkcionirati, treba imati neke parametre po kojima može donositi zaključke... parametri koje ovdje vidiš tvom umu ne znače ništa jer mu nisu poznati te ih nema s čim usporediti. Stoga samo osjećaj stvari oko sebe, nemoj razmišljati o njima. Osjećaj, prepusti se, opusti se...”

“Znači ja ovdje ne mogu na ništa pomisliti, a da ti zapravo to ne čuješ”, u ovom prostoru više ga nije osjećala kao gospodina Hocka, nekoga koga je nedavno upoznala i tko joj

je sada bliži od bilo koga drugog koga poznaje. Osjećala ga je kao nekoga s kim je na putovanju kojeg se zapravo ne sjeća. *“Pa to bi se izvrsno moglo opisati upravo tako!”*, čula je zadovoljstvo u njegovim mislima... *“Da, teško da možeš misliti, a da ja to ne čujem.. ali i obratno, samo ti si previše trenutno zaokupljena ovim događajima i sobom da bi osjetila konstantno i moje osjećaje i misli, ali to je pitanje prakse i kako sam već rekao, opuštanja, prepuštanja. Sada ih osjetiš i čuješ tek kada ti ih ja pošaljem s izravnom namjerom.”*

U tom trenutku pokraj drveća se počela pojavljivati tanka plava crta, prvo slabo, a onda sve jače i jače, postajala je sve veća zavijajući na sve strane, a onda iznenada uz Ellu se stvorio ogroman slap i ta plava crta prepustila je svoj oblik rijeci koja se spojila sa slapom. Sa svojom visinom od možda tri metra nije to bio ogroman slap, ali sa sobom je nosio huk kao da pada iz neslućenih visina. Ella se zagledala u njegov vrh i u tom trenu jaka bol u njezinoj lijevoj ruci prvo joj je zamutila vid, a zatim je izbacila iz bijelog prostora natrag na klupu, natrag na sunce, natrag u tijelo koje je ona sada s čuđenjem gledala. Osjetila je svoje ubrzano disanje kao nešto što nema veze s njom, njezino tijelo pripadalo je njoj, njezin um polako je dolazio k sebi od vjerojatno velikog šoka koji je doživio, ali njezine emocije nisu bile tu, ona je bila napola u bijelom prostoru, a napola u nekom novom koji još nije otkrila, samo je znala da je bol u ruci koju je još osjećala pripadala tom nečem novom, nečem zbog čega joj je srce sada kucalo kao ludo od uzbuđenja, kao kada je prvi put ugledala Marka, pomislila je u tom trenutku. To je bila možda i prva svjesna misao o onom o čemu nije željela niti misliti, a još manje govoriti. Ali ovaj put nije donosila bol, ovaj put pomisao na njega bila je daleka i ne više tako loša, emocije koje je budila prije bi se mogle opisati kao znatiželja. Osjećala

se poput djeteta kojem je netko trenutno rekao da postoji još crtića poput onog kojeg je upravo vidjela.

“Sada ti je potreban odmor, previše informacija u jednom trenutku i pre naglo otvaranje može doslovno spaliti tvoj živčani sustav”, Hockov glas sada je bio čujan, okrenula je glavu prema njemu i ugledala kako i dalje hrani vrapčice. Izgledalo je kao da se ništa nije dogodilo, kao da do maloprije nije letio s njom i drvećem u nekom čudnom nepreglednom bijelom prostoru.

“OK”, već se polako navikavala da sada ima i njega u svojoj glavi i da više nema tajni između njih.

“Naravno da ima tajni, ali ti toliko glasno i usredotočeno misliš da bih trebao patiti od unutarne gluhoće kako te ne bih čuo”, tijelo mu se nekoliko puta zatreslo od smijeha, volio je svoje doskočice.

Pogledala je oko sebe i primijetila da su gotovo svi otišli, očito je vrijeme ručka već počelo, a nakon toga trebala je otići na seansu kod Roberta. Ustala je s klupe više automatski nego svjesno i pogledala prema Hocku. U sebi ga je pitala vide li se sutra na ovom istom mjestu, ostala je stajati osluškujući odgovor u svojoj unutrašnjosti.

“Ma ne zamaraj se s tim, telepatija će doći spontano. Vidimo se kad se vidimo, stalno smo zajedno, ne bih ti želio prebrzo dosaditi”, njegov duboki glas prenio ju je potpuno u ovu stvarnost i sada ga je promatrala kako se ponovno tresu od smijeha.

“Drago mi je da te zabavljam”, promrmljala je s prizvukom uvrijeđenosti i krenula prema putiću. Gospodin Hock kojeg je tek nedavno upoznala nestao je, a u njezin je život stigao netko koga je znala oduvijek, činilo joj se, netko tko joj je donio toliko toga u tako malo vremena da je bila na neki način sretna da se može malo odmaknuti i sabrati misli.

“I meni je drago. Bez smijeha i energije zabave ovaj bi svijet bio stvarno pretežak za bivanje”, njegov komentar pomiješao se s lepetom krila. Očito je i on ustao i potaknuo vrapčice da se protegnu nakon obilnog ručka, ali ona više nije imala snage za okret nego je samo dignula ruku preko ramena u znak pozdrava. Krenula je s noge na nogu brojeći kamene kocke od kojih je bio sastavljen puteljak, imala je osjećaj da bi ju to moglo centrirati i pomoći sabrati misli; kada bi je sada netko pitao kako se zove, sumnjala je da bi znala dati točan odgovor.

Peni je večerala za stolom pokraj velikog prozora, držeći vilicu na pola puta do usta sa zanimanjem je promatrala dvije vjeverice kako hvataju komadiće kruha koji su se nalazili na stolu. Ella se još uvijek divila tim vjevericama koje su postale sastavni dio Lamont Hilla, toliko zabave od tih malih bića i to baš ljudima kojima je zabava vjerojatno najpotrebnija, pomislila je.

Zavalila se naglo u stolicu preko puta Peni uzrokujući prelijetanje njezinog komadića hrane s vilice na drugi kraj stola.

“Oprosti, nisam te željela prestrašiti”, Ella je nastojala suspregnuti smijeh koji se sada pojačavao s Peninim šokiranim izrazom.

Peni je gledala u nju kao da je prvi put vidi i kao da je upravo u tom trenutku sletjela letećim tanjurom točno ispred nje.

“Što ti je?”, Penin ton bio je u skladu s njenim šokiranim izrazom.

“Ništa, ništa mi nije... samo se osjećam nekako lakše, kao da sam ispuhani balon koji je netko ponovno počeo napuhavati”, posljednju riječ Ella je promrmljala stavljajući u usta komadić pite od jabuke.

“Zar Robert dijeli nove lijekove?”, Peni je nastavila jesti i njeno je lice ponovno održavalo bezvoljnost.

“Ne, kod Roberta sve po starom.. jednostavno se dobro osjećam danas”, nije bila sretna što ne govori istinu, ali nije bila sigurna što je istina te kako bi je uopće prenijela Peni te kako bi ona to prihvatila.

Nekoliko trenutaka jele su u tišini, promatrajući i dalje one dvije vjeverice koje su se vratile nakon što su prvotno pobjegle zbog Ellina munjevitog skoka u stolicu.

“Mama te zvala prije nego što sam krenula na ručak, zamolila je da ju nazoveš”, Peni je završavala svoj doručak odmičući istovremeno stolicu kako bi ustala; u tom trenutku Ella je oko nje ugledala bljesak, pojavio se na jednu sekundu i onda nestao, kao da je Peni neka svjetiljka koja se zabunom upalila. Ella je ostala zuriti u Peninu siluetu skupljajući oči, a zatim ih širom otvarajući, pokušavala je ponovno ugledati to svjetlo. Za to vrijeme Peni je stajala i zurila u nju.

“Mislim da s tobom danas nešto nije u redu“, nakon toga okrenula se od stola i krenula prema izlazu. Ella je osjetila na tren u njezinu glasu nešto slično smijehu, ali nije mogla biti sigurna. Ono u što je potpuno bila sigurna bio je kratak bljesak oko Peni, za koji nije imala pojma što znači. Pomislila je kako je to prva stvar koju sutra mora pitati Hocka.

“Hej mama”, Ellin veseo glas cvrkutao je na telefon. S druge strane krila se samo tišina.

“Halo, mama, jesi li tu?!”, Ella je pomislila da je puknula veza kada je preneražen glas njezine mame izustio pitanje “Ella? To si ti?”.

“Jesam. Danas se osjećam bolje, oprostite što te stalno tako šokiram”, sjedajući na balkon u svoju sjedalicu podignula je noge na ogradu i zagledavši se u oblake pomislila kako bi bilo

zanimljivo putovati, a da se pritom ne moraš spuštati među ljude, samo se popneš na oblak i on te odnese bilo gdje. U tom trenutku tako nešto slično činilo joj se poznato, kao da to postoji. Odmahnula je glavom kao da tjera muhe i usredotočila se na razgovor. U tom trenutku njena mama je s nekim čudnim visokim glasom vikala njezinu ocu vjerojatno na drugi kraj stana “Elli je! Elli je na telefonu!!!! Kaže da je danas dobro!!!!!! Jesi čuuuuooooo??!” , nakon trenutka tišine Ella je čula lupkanje nogu po hodniku njihovog stana kojeg se sada mogla prisjetiti u tančine, stari duguljasti tepih koji je njihova mama dovukla s putovanja iz Turske i kojeg se nije željela riješiti “zbog vrijednosti koju je sigurno imao”, iako je bio izlizan i pun rupa. Nekoliko slika lokalnih umjetnika obješenih na nejednakim udaljenostima i velika komoda njene bake u kojoj je stajao komplet tanjura i čaša koji se koristio samo za svečane prigode, znači jedanput na godinu i to na Božić. Njezin tata došao je do telefona dok je njezina mama ponavljala poput pokvarene ploče sve iz početka. Čulo se šuštanje, a zatim je inače strogi glas njezina oca čarobnom mekoćom izustio “Elli?!”.

“Ja sam tata, drago mi je što te čujem”, Ella se sada uzbuđeno uspravila na sjedalici, tatu nije vidjela dugo, mama je stalno izmišljala nove izgovore zašto joj ne dolazi u posjet, ali ona je znala da mu je jednostavno preteško gledati kćer jedinicu i mezimicu u tom stanju.

S druge strane čuo se tihi plač i nakon toga šmrcanje dok je u pozadini čula mamu kako mu panično šapće da se smiri jer da će sada još i Ellu uznemiriti.

“Sve je u redu, tata, ne smeta mi što plačeš. Bilo bi mi drago da se vidimo uskoro”, Ella je odjednom teško susprezala suze, pomisao na oca koji plače zbog nje tek joj je sada počeo izazivati empatiju. Sve ove mjesece ni u jednom trenutku nije

mogla pomisliti kako je njima, a da to u njoj izazove emocije, jednostavno nije imala osjećaje prema nikome. U ovom trenutku prvi put nakon onog događaja o kojem se ne govori, a za koji je trenutno osjećala da bi čak i mogla o njemu razgovarati, shvatila je kako se oni vjerojatno osjećaju i neka bol prošla je njenim tijelom.

“Možda da ti i mama dođete u nedjelju, donesete hranu pa napravimo piknik kao nekada u dvorištu, ovdje je vrt stvarno prekrasan”.

Nakon još malo tišine i sada glasnijeg šmrca Ellin otac je uspio izustiti: “Doći ćemo, i te kako ćemo doći, tako sam sretan što ću te vidjeti”, nekontrolirana erupcija emocija izbila je iz njega, nakon šuškanja Ellina mama je preuzela slušalicu. “Zapravo bolje da se on sada isplače nego kada dođemo, zar ne?”, u njezinu glasu čuo se strah.

“Naravno mama, ništa se ne brini, sve će biti uredu, vidimo se onda u nedjelju”, Ella je poklopila slušalicu razmišljajući što je ovo, što se njoj dogodilo, odakle toliko puno nade, dobrog raspoloženja, ljubavi koju je osjećala prema roditeljima. U tom trenutku ponovno je osjetila one strujne udare po tijelu, zatvorila je oči lagano dišući te puštajući da se sve smiri, sjetila se Hockovih uputa da od previše “toga nečega”, a ona nije bila sigurna što je to, može pregorjeti njezin živčani sustav... to nije željela, pogotovo ne sada kada se prvi put u tko zna koliko mjeseci osjećala dobro. Zapravo nije si željela priznati da se osjeća i više nego dobro, možda se zapravo nikada tako dobro i nije osjećala iako je to sada teško bilo “logično” objasniti, ali Hock je i rekao da tu logici nema puno mjesta.

Zavalila se natrag u sjedalicu, podignula noge i spojila s oblacima, tako je ona zvala trenutak kada u njezinu vidnom polju nije postojalo ništa osim tih divnih bijelih oblika koji su

putovali svojim putem nošeni vjetrom. Osjetila je kao da im pripada, podsjećali su je na slobodu koju je trenutačno osjećala.

Sljedećih noći Ella je sanjala uvijek isti san - maleni dječak, poderane i stare majice ulazi u sobu u kojoj stoje tri diva, sva tri gledaju u njega bez ikakvog izraza, bez emocija... nakon nekoliko trenutaka jedan od njih prilazi mu i preko njega prebacuje nekakav plašt - u tom trenutku bi se probudila. Nakon buđenja osjetila bi sada već poznate udare energije po tijelu, kao da se nastoji prilagoditi veličini svojih ruku i nogu, jer u snu je bila tako malena, u snu je bila taj dječak koji je istovremeno bio u velikom strahu, ali i velikoj hrabrosti, sada mu se već divila.

Hock je to jutro sjedio na klupi bez svog šešira, glavu je zabacio prema gore dopuštajući suncu da mu grije lice. Na sebi je imao kratke hlače neke čudne smeđe boje te košulju kratkih rukava sa šarenim uzorkom; to je bila potpuna suprotnost od onoga u čemu ga je vidjela prije, sada je izgledao kao nekakav turist koji je zalutao u ovaj park. Prilazeći vidjela je smiješak kako mu se širi licem, a unutar sebe osjetila njegov smijeh, *“sada kada vidim koliko si iznenađena, pomislim da sam se stvarno loše odjenuo, a baš sam mislio da će ti promjena goditi”*.

“Dobro je, dobro, samo sam te jedva prepoznala”, Ella je osjetila lakoću koju sada ima u ovoj komunikaciji, kao da ju koristi već godinama.

“I koristiš, samo nesvjesno... ljudi misle da su njihove misli samo njihove, a ne shvaćaju koliko njihove misli mogu biti poticajne ili opasne za ljude oko njih, pa čak i ako su kilometrima udaljeni”, Hock je sada podigao glavu i svojim toplim očima pogledao Ellu, od njegova pogleda osjetila je

još jače opuštanje.

“Ja mislim da su mi potrebni odgovori”, Ella je sada sjela na klupu pokraj njega.

“Zašto?”, Hock se sada ponovno potpuno naslonio na klupu zabacivši glavu kako bi i dalje lice prepustio suncu.

“Kako zašto?! Pa zato što mi ništa nije jasno... jer nemam pojma tko si ti, jer ne shvaćam što se događa”, Ella je sada zurila prema njemu jako se trudeći što bolje prenijeti svoje misli.

“Ne mogu ti to objasniti, moraš sama shvatiti. Sve dok me tako ispituješ tvoj um koji je ograničen na ovu realnost zahtijeva od mene odgovore koje ja na taj način ne mogu predočiti. Zbog svega toga ti misliš da ništa ne razumiješ, a baš kao što ti se događa opuštanje tako bi ti se dogodili i odgovori. Kada odustaneš od toga da ih moraš imati, da ih moraš shvatiti, da ih moraš ovo ili ono; tada će se pojaviti i sve će ti biti i više nego jasno”.

Sada se Ella naslonila na klupu gledajući u cvijeće i puteljke koji su ih dijelili. Sve što je Hock sada rekao imalo je smisla u njezinu biću... ali istina je bila i to da je njezin um poput nekog nezaustavljivog kompjutora tražio sve logično razjašnjeno.

“A shvaćaš li uopće tko upravlja tim tvojim umom?!”, Hock se promeškoltio na klupi.

“Pa.. ja valjda, ali ne znam kako da svjesno upravljam njime, ne znam kako bih ga stavila pod kontrolu”.

“Zato što misliš da je on posljednja granica obrane, da je on ono što si ti, previše si poistovjećena s njim.”

“Ali on i jest dio mene!”

“Tako je.. upravo tako... on i jest DIO tebe, ali on nije ti! Ti si puno veća od svega ovog što sada misliš da jesi, on je dio koji ti je trenutno najpotrebniji kako bi lakše vladala svojim bićem

dok si u tijelu.”

“Ako misliš na moju ludost, ona je privremena, kako bi Robert rekao - izazvana šokom”, Ella je sada oponašala Robertov način govora, nakon toga iznenađeno je pogledala prema Hocku shvativši da mu ovaj put nije samo prenijela misli nego i način Robertova izražaja.

“Pa to nije ništa čudno... ti ne šalješ meni rečenice, ti meni šalješ energiju, a ona sadržava emocije i tvoja stajališta o onome što govoriš. Tako ja mogu doživjeti i ono što si ti vidjela i ono kako si se osjećala kada si vidjela.”

“U redu, ali ja još ne mogu shvatiti kako da savladam dio sebe?”, Ella je sada ustala i počela hodati ispred klupe radeći dugačke korake, osjećala je kako joj je potrebno neko tjelesno protezanje.

“Imaš li ti ruku? Dopuštaš li svojoj ruci da radi ono što ona želi?”

“Naravno da ne, ali ruka radi ono što moj um želi!”

“Zato što su te od malena učili da je to tako, od malena si upijala svijet oko sebe gledajući kako ruke rade ono što um želi, a da je um kralj svega. Da si se rodila u zajednici koja ruke doživljava kao božanstva, tada bi i tvoj um bio prilagođen tvojim rukama na način da bi im služio. Ti si ta koja određuje tko koga služi u ovom tijelu. Kada svoje tijelo počneš doživljavati za ono što jest, a to je samo pomagalo u ovoj dimenziji, onda ćeš shvatiti da je tvoj um genijalna stvarčica koja ti može i te kako pomoći u životu, ali da nikako nije gospodar i da ga nikako ne trebaš služiti, držati kao nekog tko zna sve, nego ga upotrijebiti onako kako tebi odgovara”, sada se Hock pridignuo u sjedeći položaj, istezao se na jednu i na drugu stranu podbočivši ruke na klupu, oči držeći zatvorene.

“Ali tko sam onda ja? Tko je glavni u mom sustavu?”

“Nema glavnog, postojiš ti na svim razinama, cilj je naučiti harmoniju života u ovom trenutku na svim razinama, djelujući iz vlastite snage, vlastitog centra. Tada koristiš sve svoje kapacitete točno onako kako je potrebno, tada nema ograničenja, samo sloboda života u ovom trenutku..”

Ella je ponovno sjela na klupu, osjećajući se kao prazna kutija u kojoj sada pušu neki nezaustavljivi vjetrovi, osjećala je slobodu. A tada je u njezino tijelo došao onaj dječak iz sna, osjećala je da su tu negdje i njegovi divovi, ali njih nije mogla vidjeti. Neka jeza počela je kolati njenim tijelom, a opuštenost je nestajala.

“Samo se smiri i diši”, Hockov glas prelio se njenim bićem. *“Osjeti svoje tijelo, diši kroz cijelo tijelo i pusti energiji da proteče, ovo je trenutak kada možeš doći do još dubljih sjećanja”.*

Ella je klonula na klupu, osjećala je svoje tijelo, disala je kroz njega, no izgubio se dodir s vanjskim svijetom, kao da je bila utisnuta u nešto što joj je poznato ali i izbljედjelo istovremeno. *Udah, izdah, udah, izdah,* kao da su pluća govorila dok joj se ošit dizao i spuštao. Zaklopila je oči i pustila tijelu da živi, lakoća se ponovno polako počela uvlačiti u sve njene dijelove, tonula je u neku bjelinu ili san, nije bila sigurna; ubrzo je ugledala obrise neke osobe.

Dječak iz njezina sna stajao je nasuprot njoj, osjećala je njega kao sebe dok je istovremeno i dalje osjećala sebe, osjećala je obadva tijela istovremeno, njegovo malo tijelo bilo je čvrsto, energija koja je tekla bila je snažna; njezino tijelo kao Elle bilo je veće u fizičkim dimenzijama ali slabo, osjećala ga je kao neko krhko bijelo pero koje samo čeka da ga prvi vjetar odnese.

“Sada ih spoji”, čula je ponovno u sebi Hockov glas. *“Spoji ta dva tijela, postani jedno, to sve si ti, nema potrebe da se*

razdvajaš, iskoristi sve svoje potencijale“, njegove rečenice prolazile su i kroz Bernyja za kojeg je sada osjetila kako se zove i kroz nju, kao da je u jednom trenu mogla čuti jeku.

“Ali ne znam kako“, na trenutak je neki očaj prošao njenim tijelom.

“Zatraži, zatraži da se spoje“.

Nakon njegove upute neki novi val energije prostrujao je njezinim tijelima, grč u trbuhu njezina tijela preselio se prvo u dječaka, a zatim nestao, kao da ga je njegovo tijelo probavilo i izbrisalo. Zatim je osjetila snagu kako teče od dječakova tijela i kako obuzima njeno tijelo kao Elle, više nije bila sigurna čije tijelo trenutno nosi, a nije željela otvoriti oči, zapravo nije bila sigurna bi li ih uopće i mogla otvoriti. Žuta struja svjetlosti ulazila je kroz vrh njene glave, na trenutak je osjetila glavu sebe kao Elle, zatim dječakovu, ta svjetlost kao da je tkala ta dva tijela u jedno, spajajući njihove ruke, noge, omogućujući njoj da se osjeća sve potpunijom i jačom.

Svjetlost je nestala i kroz par trenutaka ona je ponovno sjedila na klupi, širom otvorenih očiju i s osjećajem kao da se upravo rodila. Dječakov lik je nestao, ali ne i njegova energija, točno je mogla osjetiti njegovu energiju u sebi, njegovu hrabrost i snagu. Pogledala je prvo u nebo, a zatim u Hocka koji je sjedio njoj zdesna, ugledala je smiješak na licu, njegove svjetloplave oči sada su gledale ravno u nju, vidjela je ponos u njima, kao da su iskrile nekom svojom unutarnjom svjetlošću, kao da im za sjaj sunce nije bilo potrebno; smiješak se proširio u velik osmjech.

“Čestitam“, sada je čula njegov glas koji ju je još više vratio u ovaj trenutak.

Pogledala je oko sebe, tulipani su bljeskali na jutarnjem suncu, nekolicina njih već je izgubila svoje latice, sunce je grijalo i uzimalo, koliko je i davalo... krug života.

Pogledala je u svoje ruke, zatim u nebo, pa u Hocka, imala je osjećaj kao da se probudila iz nekog sna i sada se pita što radi na ovoj klupi u parku.

“Treat će ti nekoliko dana da se odmoriš”, ustao je i krenuo puteljkom prema zgradi, nije imala želju da ga zadrži, da ga pita, u njoj je bila tišina i ona nije imala nikakvu potrebu osim da je sluša. Nekoliko vrapčića približilo se klupi nakon što je Hock otišao, kao da ispituju je li ostalo nešto mrvica iza njega. Pomislila je kako sljedeći put treba ponijeti kruh, a zatim se iznenadila čistoći svojih misli. Ovoliko svjesna nije bila od kada se dogodilo ono što se dogodilo, u prvi tren nije se mogla sjetiti što je to bilo, a zatim joj se vratilo sjećanje; ne, ovoliko svjesna nije bila nikada, barem ne kao Ella.

Idući dani prošli su kao u nekom snu, spavala je snom pravednika, obavljala sve dužnosti kao pacijenta bez ikakve unutrašnje muke, s Robertom je razgovarala čisto i britko i svaki put ga ostavljala u sve većoj nevjerici... čak je i njena cimerica Peni postala nekako veselija; Ella je imala osjećaj da se njena vibracija sreće kao nekom magijom širi na ljude. Svako toliko ugledala bi bljesak oko Peni, nekada je trajao samo trenutak, a koji put bi se prelijevao oko nje i imala je osjećaj da mijenja boju. Te bljeskove je sada počela viđati i oko drugih ljudi, samo nitko kod koga ga je vidjela nije imao tako intenzivan i jak udar svjetlosti, kao da joj Peni kradomice šalje signale.

“Ne šalje ona, šalje njezin mlađi brat”, to je bila prva glasna rečenica nakon nekoliko dana koja je došla od Hocka. Sada je podvinutih rukava prekopavao gredicu i mijenjao uvenule bijele tulipane s nekim ružičastim, to je radio temeljito i brižno, vidjelo se da je pritom potpuno opušten.

Ella nije odmah odgovorila još zadubljena u svoje misli, tek

nakon par trenutaka shvatila je da se on obratio njoj i to rečenicom koju nije potpuno razumjela.

“Eto, opet ti ne razumiješ. Ovaj put ću te malo pustiti da se opustiš i pokušaš razumjeti ono što sam ti rekao, to će ti biti vježba dok ja do kraja ne zasadam ovo divno cvijeće. Pogledaj ga, zar nije predivno!!?”, posljednje riječi je gotovo izvikivao uspravivši se i napravivši teatralno nekoliko koraka oko cvijeća, pokazujući ga kao da je na pozornici.

Ella je sporo kimnula, pogledavši na drugu stranu udobno se smjestila dopuštajući da joj tijelo preuzme opuštenost. Ubrzo je osjetila sada već poznate trnce po tijelu kako obuzimaju cijelo njeno biće, zatvorila je oči i naslonila se, našla se u bijelom prostoru, a ono isto drveće, slap i rijeka u trenu su bili pokraj nje. Sada je razgledavala uokolo ne bi li ugledala Hocka, ali njega nije bilo, sjetila se kako je rekao da ona to mora sama odgonetnuti. Nastojala je opustiti se čekajući što će se dogoditi, ali nije se događalo ništa, drveće je njihalo svoje grane bez sjene, rječica je tekla svojim tokom, a slap pravio buku veću od potrebe; baš kada je pomislila da je nešto pogriješila i da je bolje da se “vratí”, čula je Hockov glas unutar sebe.

“Već si trebala naučiti da su očekivanja ta koja ti donose najmanje onog što očekuješ. Prestani raditi stvari kako bi dobila odgovor koji ti smatraš da sada trebaš dobiti i samo se prepusti.. i tako će se sve dogoditi kada budeš spremna, ne prije, jer tada ništa ne bi razumjela i ne bi imalo smisla.”

Ella je odlučila prošetati se tom bjelinom ako bi se to uopće tako moglo nazvati i pustiti, kako je Hock rekao, da se stvari događaju. Kada se približila rijeci, osjetila je njezinu svježinu što ju je vratilo u djetinjstvo kada je kao vrlo mala s roditeljima odlazila na izlete. Rasprostrli bi deku pokraj rijeke i izvadili svu hranu koju su ponijeli, nakon toga bi igrali

društvene igre u kojoj bi uvijek pobjeđivao njezin tata, to ju je, sjećala se, jako ljutilo.. ako bi dan bio topao, okupali bi se u rijeci ili barem smočili noge. Ti dani u djetinjstvu za nju su imali posebno značenje jer to je bilo razdoblje kada su njezini roditelji bili najsretniji, nikada ih poslije kroz život nije vidjela da se toliko smiju.

Misli su se rasplinule i ona je ponovno osjetila rijeku i sebe kako postoje u toj bjelini, njezinim tijelom sada je tekla potpuna opuštenost, kao da je i ona sama ta rijeka koja donosi i odnosi bez pitanja.

Najednom je osjetila nečiju prisutnost, okrenula se uvjereni da će sresti Hocka ali je ispred sebe ugledala malog dječaka kako nabija loptu u imaginarni pod te bjeline, gledao ju je sa zanimanjem i nekim čudnim smiješkom na licu, nije bila sigurna da li se smije ili ga nešto boli. Pitala ga je unutar sebe tko je, ali odgovora nije bilo, samo je nijemo nabijao loptu i promatrao je. Baš kada se počela osjećati nelagodno on je jednostavno izbljedio i nestao. To je u njoj izazvalo takav šok da se naglo trgnula, otvorila oči i našla se na klupi pokraj Hocka koji ju je promatrao.

“Upravo sam ti o tome govorio”, njegov prodoran glas sada ju je još više vratio u ovu realnost. “Kada nešto očekuješ, ograničena si s odgovorima i onda ih ne raspoznaješ čak i kada su ti pred nosom”.

“Nisam sigurna da te razumijem”, Ella je tiho govorila još uvijek iznenađena pojavom tog dječaka s loptom.

“Ah, onda ti je to domaća zadaća do sljedećeg puta”, Hock je lijeno ustao sa stolice, okrenuo se prema njoj, namignuo i onda gegajući se krenuo prema puteljku. Osjetila je njegov smijeh koji joj je na lagani način razbijao strah i iznenađenje, opuštanje je ponovno krenulo njezinim tijelom. Pomislila je da je barem život tako lagan kao uz Hocka. “*I jest!*”, čula je

njegov glas kroz sebe popraćen smijehom.

Iduće jutro Peni se probudila vrlo nemirna, nervozno je koračala po sobi premještajući stvari s jednog mjesta na drugo, a zatim ih vraćajući natrag. Nakon Ellina upita što joj je naglo je odmahнула glavom unazad kao da zabacuje neki šal oko svoje glave - "ništa, teška noć, samo to.. teška noć" - zadnje riječi je progutala kao da ih govori samoj sebi, kao da se uvjerava u to, pomislila je Ella. U tom trenutku bljeskovi oko Peni pojačali su se i Ella je u jednom ugledala obris onog istog dječaka iz njene bjeline, kao da su ga Penini bljeskovi na trenutak osvjetlili tako da ga ona može vidjeti.

Pratila je Peni razrogačenih očiju po sobi pokušavajući prihvatiti ono što je upravo vidjela, sada je jasno shvaćala tko bi to mogao biti, ali nije joj još bilo jasno kako je to moguće. Bljeskovi su nestali i koliko god se trudila, više nije mogla vidjeti Penina mlađeg brata, onog koji se navodno utopio dok ga je Peni čuvala. Nespretno se i prenatlašeno nakašljala pokušavajući što je moguće obzirnije postaviti pitanje Peni - "Zbog čega si ti tu?".

Peni se okrenula prema njoj stavljajući treći put hrpu knjiga na policu ispod prozora - "mislim da ti to znaš, to svi znaju" - ton njezina glasa jasno je davao do znanja da ne želi govoriti o toj temi.

"Da, ali ne od tebe, nisam sigurna da su priče koje ja znam istinite, voljela bih to čuti od tebe", Ella se sada osjećala poput nekog odvjetnika koji pokušava navesti svog svjedoka. Peni je stojeći pokraj knjiga koje je upravo stavila na policu gledala kroz prozor, Ella nije bila sigurna je li ju uopće čula, taman kada se spremala ponoviti svoje pitanje, Penin sada promukao glas ostavio ju je u još većem šoku.

“Ako te zanima da li je moj brat i sada tu, onda ću te morati razočarati i reći da jesam luda kao što svi kažu jer on je tu, on je stalno tu... “.

Peni je sada promatrala Ellu koja je uzbuđeno pokušavala izbaciti riječi iz sebe - “I ti ga vidiš?!”

“Kako misliš i ja ga vidim?!”, sada je bio red na Peni da se zagleda u svoju cimericu ne shvaćaju što je ona upravo rekla.

“Pa nisam isprva shvatila, ali sada shvaćam, odbljesak sjene dječaka kojeg sam vidjela pokraj tebe tvoj je brat, trebala sam odmah povezati te stvari. Ali to je upravo ono što Hock kaže, previše očekivanja baca nas u neravnotežu iz koje više ništa ne shvaćamo dobro”.

“Čekaj, stani malo, o čemu ti govoriš!!”, Peni je sada sjela na svoj krevet nasuprot Elli, rukama prekrivenih na grudima, istovremeno i zbunjena i ljutita.

“Oprosti, znam da sam malo nepovezana, ali i za mene je to nešto potpuno novo... od prije nekoliko dana vidim bljeskove oko ljudi, kao da su svjetla koja se na trenutak upale... oko tebe uvijek vidim veći bljesak nego kod ostalih, a danas sam za vrijeme toga bljeska vidjela kao neku osvjetljenu siluetu dječaka, tada sam shvatila da bi to mogao biti tvoj brat... za kojeg sam čula da se utopio u obližnjem jezeru...”, posljednje riječi je promrmljala sebi u bradu.

“Dok sam ga ja čuvala, možeš slobodno reći sve što si čula, jer to i JE istina”, Peni je sada zapanjeno gledala u nju opuštajući ramena, kao da se neka stoljetna tajna upravo skida s njenih leđa.

“I od tada me on prati baš poput pravog duha iz crtića, nekada mi priča priče iz njegova svijeta, nekada je tužan ili ljutit, a nekada mi ne da spavati kao noćas, jer mu je dosadno i jer želi da se igram s njim, tada je posebno naporan”. Peni se sada zavalila na gomilu jastuka na njezinu krevetu,

donesenih iz sobe u kojoj je odrastala sve do trenutka kada je došla tu.

Ella je bez riječi pratila Penino namještanje na jastucima nastojeći vidjeti njezina brata ali ništa se nije događalo. Sjetila se ponovno Hocka i njegove priče o očekivanjima kada ju je Peni upitala tko je taj čovjek kojeg je spominjala maloprije.

“Ma nitko, samo jedan prijatelj”, Ella nije bila sigurna bi li Hocka trebala spominjati Peni, barem ne dok se ne savjetuje s njim.

Tišina je nastanila sobu dok su se njih dvije zabavljale vlastitim mislima. Prva je progovorila Peni iz svoje hrpe jastuka – “drago mi je da ga sad i ti vidiš, možda neće onda toliko mene gnjaviti” – nešto poput smijeha pratilo je tu izjavu ali više bolnog smijeha, pomislila je Ella.

“Ali ja ne znam kontrolirati to kada ću ga vidjeti, a kada ne”, Ella je suzila oči kao da daleko u daljini pokušava nazrijeti obrise neke planine, samo što je planina sjedila nasuprot njoj i sa zanimanjem gledala u nju.

“Možda da ga zatražiš da ti se pokaže”, Peni je bila vrlo jednostavna i praktična kada je o tome bila riječ, pojava njezina pokojnog brata za nju je bila svakodnevnicu koju je sada mogla dijeliti i sa svojom cimericom.

“Nisam sigurna kako”, Ella se i dalje trudila ugledati dječaka, sada je unutar sebe počela ponavljati molbu dječaku kako bi ga voljela vidjeti. Nakon nekoliko trenutaka osjetila je energiju kako se kovitla oko njezina tijela, ali se ništa drugo nije pokazivalo, nastojala je smiriti svoj dah i izbaciti iz uma sve ono što se počelo pojavljivati, stalno ponavljajući Hockove upute da ne treba imati očekivanja. Energija se prvo smirila, a onda i nestala, ništa se više nije događalo. Sada se i ona naslonila na jastuke i duboko uzdahnula, u tom trenutku,

u trenutku kada je odustala, Peni je zabljesnula najjače do sada i Ella je jasno vidjela njezina brata pokraj nje kako joj maše. Imao je osmijeh od uha do uha i oči su mu sjajile predivnim sjajem. Ella ga je vidjela jasno kao i Peni, samo što je bio proziran i kao u nekoj maglici.

“Vidim ga! Vidim ga!!!”, skočivši na noge počela je pljeskati rukama, dječak je i dalje stajao ondje samo tiho mašući. Nakon što je i Peni od uzbuđenja skočila sa svog kreveta on je ostao pokraj zida, sada ih je jasno razlikovala, jasno ih je vidjela kao dvije zasebne energije.

“Ovo je nevjerojatno, predivno i zastrašuje...”, Ellin glas jedva se čuo od cijukanja koje je Peni proizvodila istovremeno plješćući rukama. Njena sreća bila je toliko velika da je na trenutke pomalo plašila Ellu.

“Ne mogu vjerovati da ga vidiš, ne mogu vjerovati... u početku sam mislila da me zezaš, sada osjećam da ga vidiš, to je genijalno, genijalno...ne, to je i više nego genijalno... sada mu možda zajedno možemo pomoći!!!”, Peni se od silnog uzbuđenja sada i tresla. Sjela je na rub kreveta zagrlivši rukama najveći plavi jastuk njišući se naprijed natrag. Ella je kao u transu i dalje gledala dječaka slušajući što Peni govori, a u trenutku dok je Peni završila rečenicu, jasno je unutar sebe čula njegov glas – *“Ali ja ne želim otići. Ja se želim igrati s vama”*. Osjetila je njegovu tugu unutar svog tijela, kao neki drhtaji hladnoće sada su se širili po njenim leđima; kako je on bivao sve tužniji i glasniji u svojoj želji koju je ponavljao, tako se Ella osjećala sve lošije i lošije. Ubrzo je dobila jaku glavobolju, znala je da je to povezano s njim.

“Prestani!” - bilo je sve što mu je mogla poslati telepatski, ali njena namjera bila je jasna i dječak je u istom trenutku prestao ponavljati kako ne želi otići. Energija u Ellinu tijelu se smirila, a glavobolja se gotovo istodobno povukla.

“Oprosti”, čula ga je unutar sebe, *“nisam namjerno... samo sam tužan i ne želim biti sam”*. Sada je Ella osjetila kako od njega dolazi svjetlost koja se u njezinu tijelu pojavljivala kao toplina koja se polako širila u valovima. Bila je iznenađena koliko joj je jasno sve što se događa, kao da unutar nje postoji netko tko je ovo radio već tisućama puta, pomislila je. Peni je sada ustala mašući rukom ispred nosa Elli koja je kao u transu stajala gledajući u smjeru zida, u smjeru gdje je stajao Penin brat. *“Hej, jesi li dobro, ku-ku, gdje si?”*, Ella se trgnula i pogledala prema Peni, u tom trenutku osjetila je i njezinu energiju, bila je topla i nekako elastična, nekako brižna za sve oko sebe.

“Tu sam, razgovaram s tvojim bratom, kaže da se želi igrati s nama i da je tužan”, Ella je govorila Peni, ali i dalje okrenuta prema zidu.

“On treba ići doma, ondje ga već svi odaaaaaavno čekaju!”, Peni je razvlačila rečenicu nastojeći postići neki strogi ton. Čak je i ruke podbočila na kukove, izgledala je poput neke učiteljice koja objašnjava djeci zašto nije dobro jesti puno slatkiša, a ni sama ne vjerujući u tu tvrdnju.

“Ja je volim, ja je ne želim napustiti!!!”, Ella je čula unutar sebe dječaka koji se sada, osjetila je, trudio zadržati svoju bol za sebe i dalje joj šaljući samo svjetlo.

“Kaže da te voli, da te ne želi napustiti”, Ella je kao u transu sada prenijela poruku. Osjećala je odjednom još neku energiju oko sebe, nešto novo, snažno, sjajno i nekako ugodno toplo počelo je ispunjavati cijelu sobu. Njeno tijelo postajalo je sve laganije i laganije. U sebi se zapitala ima li još koga u sobi. Umjesto odgovora energija se pojačala, sada je dječaka vidjela još jasnije, dok se oko njega energija nakupljala u hrpice koje su postajale sve sjajnije i veće.

“I ja njega volim, ali stalno sanjam san u kojem mi žena u

predivnoj bijeloj haljini, s anđeoskim krilima govori kako on mora ići doma, kako nije dobro za njega što je još uvijek tu. I ja njega volim, ali ne želim da mu se dogodi još nešto strašnije od onog što već jest”, Peni je sada molećivo govorila gledajući u Ellu dok su joj suze samo klizile niz obraze. Ella je pomislila kako Peni ne vidi ono što ona vidi i kako nije sigurna na koji način bi joj objasnila što se upravo događa.

One hrpice energije oko dječaka sada su postale velike kao i on, a zatim veće blago ga obgrlivši sa svih strana, on nije ništa govorio ali ona je osjetila da se opušta. Nakon što je Peni izrekla posljednju rečenicu, dječak je podignuo ruke kao da se predaje, osjetila je kako joj šalje još više svjetla i kako se prepušta toj energiji da ga preuzme. *“Reci mojoj sestri da je beskrajno volim, reci joj da se ne ljutim na nju i da ona nije kriva. Želim da bude sretna i da me se sjeća s osmijehom. Shvaćam da moram ići, znam to od početka, ali reci joj da ću uvijek biti uz nju, da je nikada neću napustiti... i hvala ti!”*, nakon toga Ella je osjetila kao trzaj koji je prošao njenim tijelom i u trenu je sve nestalo, sobu su sada ispunjavale samo njih dvije. Sve se dogodilo tako brzo, prošlo je nekoliko trenutaka od kada je Peni prenijela svoju poruku za brata i sada je očekivala Ellin odgovor. Ella se polako spustila na pod pokraj Peni; uzevši joj jastuk primila ju je za ruke te joj prenijela posljednju poruku koju je njen brat rekao prije nego što je otišao s “oblacima energije” kako joj je Ella to objasnila.

Spuštao se već mrak dok su Ella i Peni zagrljene sjedile na krevetu. Nakon što je dugo plakala dok ju je Ella samo grlila Peni je sada tiho jecala puštajući da joj suze teku niz lice. Ella je instinktivno osjećala da je to dobro za njenu cimericu i da jedino što ona može je sjediti sada s njom i praviti joj društvo. U njoj je vladala tišina, budila se snaga i pjevala

sreća, sve istovremeno; osjećala se sjajno, osjećala se u svojoj koži.

“Njegovo i njezino duhovno vodstvo pomagalo im je kako bi se razdvojili i kako bi njezin brat nastavio putem svjetla, putem svoje duše”, Hock je govorio unutrašnjim glasom dok je grickao vlat trave gledajući u oblake. Ležali su na deki koju je Ella donijela iz sobe, željela je gledati oblake, potpuno se opustiti.

“Ali ona je sanjala anđela”, Ella se sada prisjećala sna koji je Peni opisivala.

“Duhovni je svijet velik i može nam se pokazati na bilo koji način, a najčešće se pokazuje na onaj je nama najprihvatljiviji”, sada je njegov glas prekinuo tišinu.

“Iznenaden sam koliko si se brzo otvorila i kako brzo napreduješ. Očito u ovom životu imaš najviše izgleda da savladaš sve svoje ljutnje”, zadnji dio rečenice rekao je kroz smijeh..

Ella se samo okrenula i zabezeknuto gledala prema njemu, očekivala je neko objašnjenje. On se nije niti pomaknuo, samo je zatvorio oči glasno uzdahnuvši, namjestivši se udobnije izgledao je kao da spava. *“Ne pada mi na pamet da ti sve objašnjavam. Što ćeš se ti više praviti iznenađena, to ćeš se kasnije sjetiti svega. Do sada si već mogla shvatiti da sam ti ja samo pomoć da se prisjetiš, svi odgovori su u tebi”.* Iznad njih prolazili su možda najljepši oblaci koje je Ella u svom životu vidjela. Ta misao joj se sada činila čudna – njen život – što je zapravo njen život. Trenutno se osjeća toliko drugačija od prije onog iskustva kojeg se sada zapravo rijetko i sjetila jer je bila previše zaokupljena novim saznanjima; je li taj dio njezina života taj *“prošli život”,* je li na to Hock mislio.. *“Ne!”.* Imala je osjećaj da se pritom smije, ali znala je i prije

njegova odgovora da nije na to mislio. Sada je usmjerila pozornost na disanje. Već je shvatila kako to ide, što se više smiri i posveti pažnju na sebe, to se saznanja lakše i brže događaju... a ona prije dolazi do odgovora.. koji su u njoj, kako je rekao Hock.

Disala je polagano gledajući u oblake, isprva je nastojala prepoznati različite oblike u njima, nakon nekog vremena otpustila je svoje misli i pustila da ju preplavi unutrašnja tišina; prolazak oblaka sada se činio kao najljepša uspavanka, ali ne za ono klasično spavanje nego za mir koji je osjećala da kola njezinim tijelom.

Tako su prolazili sati, imala je osjećaj, iako je sunce stajalo gotovo na istom mjestu.

Zatvorila je oči opuštajući svaki dio svog tijela i kroz nekoliko trenutaka našla se u poznatoj bjelini, vrlo brzo sve drveće, rijeka, slap zauzeli su svoje mjesto, a ona je sada stajala usred svega toga osjećajući i dalje tijelo kako se opušta. Okrenula se oko sebe ali nije bilo nikoga, znala je da se Hock vjerojatno neće pojaviti nakon što je rekao da mora sama shvatiti, a Penin brat otišao je svojim putem, gdje god to bilo. Krenula je lagano prema slapu i dalje pokušavajući shvatiti kako je najugodnije kretati se po toj bjelini istovremeno imajući osjećaj da se zapravo nikamo ne miče.

Drveće oko nje množilo se, sada je to bila već prava mala šumica koja se njihala na povjetarcu koji ona nije osjećala, naravno bez sjene. Došla je do slapa i kada je pomislila što ima dalje, ona ista bol u lijevoj ruci kao i prvi put prostrujala je njezinim tijelom. Ovaj put ostala je u bjelini, samo je više smirila svoje disanje; njezina znatiželja za novim stvarima sada je preuzela mjesto strahovima koji su je još prije neki dan preplavljivali kada je prvi put vidjela ovaj prostor. Bol se malo smirila ali nije nestala, pogledavala je prema

slapu pokušavajući vidjeti s čim je povezana...nije vidjela ništa osim slapa koji je i dalje puštao zvukove jače od svoje veličine. Mjesto joj se sada počelo činiti poznato, ne zbog toga što je tu već bila nekoliko puta nego poznato kao sjećanje iz djetinjstva, iako je bila poprilično sigurna da nikada nije bila tu. Osjećaj se u njoj budio sve više i više. Gledala je u slap nastojeći odbaciti očekivanja i samo puštajući da vidi ono što bi trebala vidjeti. Bol je sada potpuno nestala. Ništa se posebno nije događalo, ništa nije vidjela niti čula. Pomislila je da se možda ništa sada neće niti dogoditi i tada ju je ugledala, mladu djevojku, Indijanku, kako se brzo približava slapu držeći se desnom rukom za lijevu dok joj krv polako klizi i kapa po nogama. Elli nije više osjećala svoju bol, ali osjećala je njezinu, to je bilo tako čudno, pomislila je. Indijanka se približila na samo nekoliko metara, sada je čučala uz rječicu ispirući ranu. Shvatila je da je Indijanka uopće ne vidi, pokušala je nešto reći, približiti joj se, ali njeno tijelo nije se željelo pomaknuti ni za milimetar. Pokušala joj je poslati misli ali ništa se nije događalo. Indijanka je brižljivo isprala ranu i sada ju je vezala velikim listom i komadom tkanine. Bjelina oko nje nije bila toliko bijela kao uokolo. Ella je mogla vidjeti travu, zemlju i razne grančice koje djevojčino tijelo kao da je osvjetljavalo. Tako je lijepa i smirena, pomislila je pitajući se što joj se dogodilo. U tom trenutku kao odgovor ugledala je scenu koja kao da je nekako prelazila preko ove koju vidi ispred sebe. Vidjela je Indijanku kako trči za nekom životinjom dok u ruci drži luk i strijelu. Probijala se kroz nisko granje preskačući preko kamenja, životinja je bila udaljena nekoliko metara, ali Ella je nije mogla prepoznati. Predio po kojem su trčali ulazio je u šumu i bio je sve gušći, Ella je sada nazirala samo sjene u polumraku. Odjednom se Indijanka zaustavila ispred velikog

drveta koje kao da se naslanjalo na veliku stijenu, vidjela je kako napeto osluškuje vjerojatno donoseći odluku u kojem smjeru da krene. Njezino tijelo bilo je napeto, ali dah joj se smirio, izgledala je kao isklesana iz kamena. Odjednom s njezine desne strane čuo se šušanj i ona je munjevito skočila u tome smjeru, počela se penjati po stijeni lakoćom koja je osupnula Ellu ali baš prije samog vrha dio stijene se odlomio i ona je kliznula do njezina dna dok joj je lijeva ruka strugala po hrapavoj površini. Nije to bio pad s velike visine, ali ugledala je bol na djevojčinu licu koji je opet osjetila unutar sebe. U tom trenutku prizor je nestao i ona je ponovno gledala Indijanku pokraj slapa. Sada je već potpuno sanirala ranu te je stojeći gledala u daljinu. Na licu joj se nije mogla pročitati nikakva emocija, ali Ella je unutar sebe osjećala njezinu tugu. Emocije Indijanke sada su sve više i više preplavljivale njezino tijelo i ona je uranjala prvo u zabrinutost, a zatim u tugu i manjak koncentracije; znala je da je pala zbog toga što nije bila dovoljno koncentrirana. Već je toliko puta prošla tom stijenom da ju je i zatvorenih očiju mogla preskočiti, ali misli koje su je mučile sve više su ispunjavale njeno biće ne dajući prostora ničem drugom. Ella je sada u potpunosti bila zaokupljena bićem te Indijanke, više uopće nije osjećala sebe, ponovno je osjetila kako se spaja s drugim bićem koje je sada doživljavala kao sebe. Njezin um sada je bio zaokupljen nekim slikama koje su donosile bol cijelom njezinu tijelu, patnja koja je prolazila cijelim tijelom pekla ju je, a briga za vlastiti narod svom težinom pritiskala je njezina prsa. Njezina obitelj, njezin narod bili su ugroženi, a ona to nije mogla spriječiti, to ju je potpuno razdiralo i budilo u njoj ljutnju, bijes. Naglo je stresla glavom kako bi barem na tren maknula te misli i u tom trenutku svega je nestalo, a ona se našla pokraj Hocka na deki, ubrzano je disala i dalje

osjećajući ljutnju, međutim zbunjeno je gledala u nebo ne shvaćajući u prvom trenutku zbog čega je ljuta. U trenu i ta je ljutnja nestala, a ona je ležala gledajući u oblake kao da se ništa nije dogodilo.

“To sam ja?”, pitala je Hocka ni sama ne znajući odakle joj ta ideja, jednostavno se pitanje postavilo samo.

“Što ti misliš?”

“Ne znam, ne znam ni zašto sam te to pitala. Logike nema, ali osjećaj je takav, da sam ta mlada Indijanka zapravo ja. Je li to onda bio moj život? Je li to jedan od mojih života, na to si mislio? Ti životi su pravi ili samo mi tako mislimo?”, Ella je sada pomislila da bi mogla postaviti sto pitanja, ali i da bi mogla dati sto odgovora. Kako god bi nešto pitala, tako bi se odgovor sam pojavio u njoj, ali ne zbog toga što joj ga je Hock slao nego stoga što ga je nekako znala. Vjerojatno je to bilo to što je Hock govorio, da su svi odgovori unutar nje. Sada je osjećala da je to bila ona i da je to bio jedan njezin život prije ovoga.

“Možeš na njih gledati po nekom redosljedu, ali vrijeme i mjesto ne postoje na toj razini, stoga se oni događaju istovremeno šireći se”, Hock je sada sjeo na deku rastežući se.

“Nisam sigurna da sam te razumjela?”

“Sve postoji istovremeno ali i sve se širi, ekspanzija u prostoru koji nije ograničen kao u ovom svijetu, koji se i sam za sebe može širiti i oblikovati. Stoga pojedini životi prate jedan drugog, ali i postoje istovremeno. Na taj način možemo se koristiti iskustvom koje smo stekli u nekom od prošlih života, ali ne poput sjećanja koja smo davno naučili nego poput znanja koje je stalno u nama, a to je nešto što nas čini onakvima kakvi jesmo sada. Svaki naš život oblikovao nas je i doveo do ovog gdje smo sada, omogućujući nam prilike da

dalje učimo i stvaramo. Stoga su životi podijeljeni na ono što bismo mogli zvati prije i poslije, ali i postojeći istovremeno sada u nama kao dio nas, kao dio onog što jesmo. “

“To je nešto što je možda najteže shvatiti, jer je naš um u ovim tijelima ograničen na svoja iskustva koja mu govore što je bilo, a što može biti, što je ovdje, a što može biti negdje drugdje. Stoga pusti da ti se to znanje potpuno prelije preko tebe i osjeti ga, nemoj ga raščlanjivati umom jer ćeš se u njemu izgubiti”, Hock je sada ustao s deke okrećući se prema njoj.

“Neće me biti gotovo dva tjedna, moram srediti neke stvari, a ti ćeš imati dovoljno vremena da ti se posloži sve ono čega si se do sada sjetila. Ako i zapneš, zapamti da ti samo tvoj unutrašnji mir može donijeti rješenje”, polako se zaputivši prema stazici uputio joj je osmijeh i ona je kroz svoje cijelo biće osjetila u potpunosti mir... i znanje da će sve biti savršeno, da sve već i jest savršeno.

Jutros je rano ustala, trebala se naći sa svojim roditeljima i od trenutka kada je otvorila oči, to joj se činilo tako nestvarno. Posljednjih nekoliko dana od kada je Hock otišao, provela je dišući i puštajući da joj se svi događaji slegnu; često su joj se u glavi rađala pitanja kako je to sve moguće, ali onda kao da bi osjetila Hocka koji joj govori da se samo opusti i prepusti, bila je sigurna da pazi na nju iako nije ovdje.

Peni je veselo pjevušila po sobi. Posljednjih dana bila je osobito sretna i stalno je nešto zapitkivala. Ella joj je davala odgovore iako često nije bila sigurna odakle dolaze. Nakon što bi ju Peni pitala o svojem bratu ili nešto slično u Elli bi se odgovor samo pojavio. Odlučila je poslušati sve što joj se događa i naknadno uz pomoć Hocka to pokušati shvatiti. A možda do tada i sama shvati. Najnevjerojatniji joj je bio

osjećaj sigurnosti i samopouzdanja koji se širio njezinim cijelim bićem, u nekoliko dana nije samu sebe mogla prepoznati, mogla je samo pretpostaviti koliko će biti čudna svojim roditeljima.

Ponijela je deku i još neke sitnice iz sobe te se smjestila na najudaljeniji dio parka koji je pružao dovoljno privatnosti za piknik. Čim je sjela, ugledala je svoje roditelje kako joj se približavaju, veselo im je mahnula osjećajući ubrzano lupanje srca, sada je tek shvatila da se mora suočiti s njima. Nije bila sigurna što bi im uopće rekla, odlučila je i u ovim trenucima držati se metode da samo diše i pusti da se stvari događaju iz nje, onako kako se osjeća. Ustala je da ih pozdravi, mama je već veselo trčala ruku spremnih za zagrljaj dok se tati razvlačio osmijeh od uha do uha.

“Predivna si, preeeedivna”, mama je rastezala uz zagrljaj, Ella nije željela prekidati iako ju je gušila stiskom. Nakon toga došao je red na tatu koji ju je samo nijemo zagrljao, osjetila je da plače te su i njoj suze potekle niz lice, tako su stajali sigurno pet minuta. Za to vrijeme mama je iz košare koju je donijela izvadila gomilu hrane i sada ih je nudila sendvičima. “Napravila sam onako kako ti najviše voliš, nakon toga imamo još pet vrsta jela”, govorila joj je mama dok je pred nju stavljala najveći sendvič koji je Ella u životu vidjela.

“Znaš da tvoja mama kao i uvijek pretjeruje”, tata je sjedio nasuprot njoj, iz očiju mu je zračila ljubav i zadovoljstvo. Svi su u tišini žvakali, sendviči su dobro došli kao odmor ovog trenutka, kako bi svatko sabrao svoje misli.

Prva se pribrala Ella, najednom se u njoj pojavila snažna potreba da im se ispriča za sve što im je priuštila i da ih uvjeri u to da je dobro. Nakon pola sata njezina monologa roditelji su bili sretniji nego ih je ona ikada vidjela. Suze su im klizile niz lice, ali ovaj put ona je osjećala da je to od sreće; znala je

da može na neki način osjetiti i njihove osjećaje, stoga je znala da njezino ozdravljenje gledaju kao neki novi početak za sve njih.

Cijelo popodne prošlo je u ležernoj atmosferi, ona je njima pričala dogodovštine iz Centra, preskočila je Hocka jer nije znala kako da ga objasni, a oni su njoj prepričavali što se događa u vanjskom svijetu. Na kraju su se zajedno zagrlili, nitko nije spominjao kada bi se ponovno mogli vidjeti i što bi nakon ovog trebalo slijediti, nitko nije želio dovesti u pitanje ovu dobru atmosferu koja im je dala nadu i želju za životom. Ella je tu noć zaspala sasvim mirno, sa smiješkom na licu.

Dva tjedna su brzo prošla i Hock se vratio, a ona mu je u jednom dahu ispričala kako je prošao susret sa roditeljima. On se samo smješkao zadovoljno se češkajući po glavi, popravio je šešir i još jedanput izjavio koliko je zadovoljan njezinim napretkom.

“Nisam sigurna još kako da posložim te prošle, sadašnje, buduće živote”, Ella se osjećala zadovoljno; pitanje je postavila jer je imala potrebu i dalje razgovarati s njim o tome. Bilo joj je dobro i sada dok je sama polako shvaćala stvari ali uz njega sve je išlo još brže.

“Svaki život donosi nam novo iskustvo, ona nemaju kraj kakav mi poznajemo u ovom svijetu, idu u beskraj, mogli bismo opisati... samo je pitanje koliko kao duše želimo napredovati, a većina duša je neustrašiva, spremna na najveće muke u svojim životima samo da bi se pomaknula na vlastitom putovanju svijesti... stoga su nam životi ponekad i previše brutalni”, Hockov glas bio je nekako melodičan i kao da je poput pjesmice ulazio u Ellu budeći u njoj znanje koje ju je ispunjavalo, pomislivši kako to znanje ispunjava svako biće, ali potreba za njim je ta koja ga onda probudi.

Ella pogleda desno od sebe u sjenu drveta koja je sada sezala gotovo do puteljka koji je vodio do sljedećeg kruga sa zasađenim cvijećem. Razmišljala je o Hockovim riječima i dušama koje se bore za svoj napredak, nikada prije o sebi nije razmišljala kao o duši. Zapravo trenutačno nije bila sigurna je li se uopće bavila pitanjem života i smrti. Sada je najednom osjećala da je svjesna svega... i sebe u ovom životu i sebe na razini duše, to saznanje sada je još snažnije ispunilo njezino biće, samo zato što je bila spremna prihvatiti ga, pomislila je. Zapitala se koliko je njena duša borbena.

“Jako”, čula je Hockov glas unutar sebe.

U tom trenutku vjetar koji nije postojao, a koji je nosio glasne povike, podignuo se uokolo njih, gomila ispremiješanih glasova, vriskovi i neko čudno grgljanje ispunili su njeno cijelo biće. Zatim je na trenutak ugledala sebe i Marka kako kao djeca stoje u parku kada su se prvi put ugledali, tada je isto čula vjetar, buku, a tijelom su joj prolazili osjećaji koje nije mogla shvatiti.

“To se zove sjećanje duše”, Hockov smiren ton unutar nje smirio je i njenu unutrašnju oluju koja se dignula. Ponovno je osjetila samo toplinu sunca i lagani povjetarac koji je njihao sjenu drveta ispod kojeg su sjedili. Njegov glas nastavio je ispunjavati njeno biće koje je sada zahvatio potpun mir.

“Ponekad odlučimo ići na ubrzano putovanje, jednostavno ne želimo cijeli život provesti učeći samo nekoliko lekcija. To se događa kada smo već odmaknuli na svom putu i kada je iza nas već dosta ovakvih zemaljskih života. Tada prizivamo “sjećanje duše” koje nam onda omogućava buđenje dok još spavamo životni san. Ta sjećanja ne služe samo da nam donesu slike neke naše prošlosti nego i da nas spoje s dijelovima sebe koji nam mogu omogućiti da lakše shvatimo i prihvatimo trenutnu lekciju te da se brže pomaknemo

naprijed, prema shvaćanju. Upravo zato kada god se to dogodi, potrebno je integrirati tu vlastitu energiju prošlosti sa sadašnjim trenutkom, kako bi ti snaga postala veća i kako bi nakon toga shvatila da si cjelina koja postoji samo u ovom trenutku, a sve ostalo je igra koja ti omogućava da shvatiš ovaj trenutak. Tada ti postane jasno zašto prošlost i budućnost ne postoje, sve je samo stvar širenja”, nakon toga Hock je ustao s klupe i protegnuo se.

“Jedna od naših najtežih lekcija je svladati sebe jer to znači odustati od svih koncepata koje imamo u glavi i pogledati se s puno ljubavi. To je ispit na kojima većina pada. Ti si na dobrom putu da to savladaš”.

Ella je sjedila ispunjena mirom, nije bila sigurna razumije li baš sve što je rekao, ali osjećala je to kao istinu, nešto što je dugo trebala i što joj se sada rasprostiralo pred unutrašnjim pogledom. Gledala je u njega puštajući suzama da joj klize niz lice.

“Nisam sigurna jesam li spremna, što ako nisam sve naučila?!”, imala je potrebu naći bilo kakvo logično opravdanje iako je u sebi osjećala pravu istinu, a to je da nikada nije bila spremnija nego sada.

“Nikada nećeš biti potpuno spremna, budeš li čekala povoljan trenutak, nećeš ga dočekati, on ne postoji... postoji samo namjera da se pokreneš i osjećaj da to možeš, a ti imaš i jedno i drugo”, osjetilo se zadovoljstvo u njegovu glasu. Nekoliko trenutaka tiho su sjedili, a onda ga je Ella lagano primila za ruku. “Što prvo da napravim, kako da počnem ostatak svog života?”

“Dopusti si slobodu i onda se iz toga stanja pitaj, sve će ti biti tada jasno”, polagano ju je stisnuo za ruku te se nagnuo da je poljubi u obraz. “Bila mi je čast biti pokraj tebe i u ovom i u prošlim životima”, još jedanput ju je duboko pogledao

uputivši joj topao osmijeh, a nakon toga je zagrlio i odšetao do ulaza u zgradu.

Ella je bez riječi gledala za njim, njeno cijelo biće vrištalo je da stane i da joj objasni što se tu događa, cijelo biće koje je bilo tjerano njenim umom... ali osjet koji je pri tom imala pokazivao joj je da je ova priča završena; da je bljesak shvaćanja koji je trenutno imala upravo potpisao njezin izlazak odavde i početak nečeg novog, nečeg što se sada možda samo nazire, ali što je ispunjeno svim shvaćanjima koja sada ima, svom ljubavlju koju je sada spremna živjeti. Bez uvjeta, konstrukcija, bez toga da je ta ljubav usmjerena na nekoga ili nešto nego da biva u njoj upijajući je poput svjetlosti, sve ostalo dolazi kao posljedica koja se sama nameće poput prirodne pojave.

Njezin odlazak iz Lamont Hilla bio je popraćen malom oproštajnom zabavom koju su joj priredili, brzo i naglo poboljšanje koje je doživjela bila je najčešća tema među osobljem posljednjih dana. Peni je doživjela veliki procvat od kada je njezin brat otišao i Ella je osjećala da će i ona vrlo brzo krenuti u svoj život.

Prvih nekoliko dana živjela je kod roditelja, a zatim se zaposlila te iznajmila stan. To je bilo mali stančić, ali dovoljan da primi još i Peni koja se vrlo brzo doselila kod nje, bile su dobre cimerice tolike mjesece i taj neki suživot pružao im je trenutno zadovoljstvo.

Prošli su mjeseci od izlaska, njezin život bio je ispunjen raznim uzbuđenjima otvaranja i shvaćanja koji su je beskrajno veselili; ostatak vremena provodila bi na poslu ili u šetnjama. Često ju je pratila Peni koja se svakim danom sve više i više veselila životu, znale su da je ovo prolazna faza i uživale su u njoj. Ella je puno toga podijelila s Peni nastojeći u

njoj poput Hocka probuditi vlastito shvaćanje, Peni je blistala od vlastitih spoznaja koje su joj davale objašnjenja koja je dugo trebala.

Nekoliko puta čula se s Hockom preko telefona, on je putovao svijetom i dalje izbjegavajući otkriti joj što radi. Još u Lamont Hillu shvatila je da ne želi govoriti o sebi i da će taj dio ostati nepoznat. Čak je pokušavala osjetiti ili vidjeti unutrašnjim pogledom, ali taj dio nikako joj se nije prikazivao. Iako je bila znatiželjna prestala ga je gnjaviti da joj se predstavi, da joj zemaljskim rječnikom opiše tko je on, kako je proveo život i kako ju je našao. Bilo joj je dovoljno to što se stvorio pokraj nje kada ga je najviše trebala, što joj je pomogao da se probudi i što je jasno osjećala, a dijelom i vidjela njega kroz neke prošle živote, znala je da su povezani i da je uvijek bio u toj nekoj polu-učiteljskoj, polu-roditeljskoj ulozi. Prema njemu je osjećala čistu ljubav koja se nije mogla usporediti s osjećajima koji su bivali u njezinu zemaljskom tijelu.

Iako su rijetko komunicirali vrlo često se pojavljivao u njezinu "sigurnom prostoru" ili meditacijama, na taj način imala je osjećaj kao da nikada nisu prestali pričati što je zapravo i bilo najbliže istini, znala je da ju "štiti i čuva" ali i da ju pušta da se sama snalazi, kao da je tek izašla iz gnijezda. U zadnje vrijeme često joj se pojavljivao dok bi ona u vizijama i meditacijama vidjela Marka, sjećanje na njega više nije bilo tako bolno, više kao neka bolna uspomena i Hock ju je telepatski bodrio da se suoči s tim. Nije bila sigurna što bi točno trebala napraviti, a on joj nije davao konkretne instrukcije kao ni do sada, stoga je stavila jasnu namjeru da želi razriješiti s Markom što god trebala razriješiti i pustila da vrijeme donese svoje.

Taj dan Ella je sjedila na klupi u parku, čitajući i krajičkom oka

promatrajući djecu. Pozornost joj je privukao jedan mali dječčić i njegova mama, bili su jako slični, s narančastom kosom i pjegicama na licu, osjetila je veliku ljubav prema njima iako razumski nije mogla objasniti zašto. Nastavila ih je promatrati zamišljajući tko bi oni mogli biti i kakav bi život mogli voditi. U trenutku dok je razmišljala kakav bi mogao biti dječakov otac, čula je muški glas kako doziva njegovo ime, dječak se okrenuo i trčeći zaletio prema muškarcu koji mu je prilazio, okrenut leđima prema Elli... ali ona je znala, još prije nego što se okrenuo prema njoj ona je znala i njeno cijelo tijelo izgubilo je težinu. Više nije osjećala klupu ispod sebe, više nije osjećala cvrkut ptica ni sjaj sunca, nije imala osjećaj niti da diše. Nakon što se lagano okrenuo i pogledao je vjetar se oko njih podignuo i Ellu su ispunili povici, buka kao i prvi put kada su se ugledali; njene oči rašireno su gledale prema njemu dok je on nijemo stajao poput kipa. Gledala je poznato lice, prolazila je pogledom po svakom djeliću njegova lica prisjećajući se osjećaja kako je to voljeti ga. Zatim je njega nestalo zajedno s parkom i ona je stajala prvo nesvjesna ičega, a zatim polako osjećajući da je oko nje gužva pomiješana s vriskom koja kao u usporenom filmu dolazi do izražaja. Podignula je pogled i ugledala ga, nije izgledao kao on, ali ona je znala da je to on, pogledala ga je ravno u oči baš kada je nešto metalno iz njegovih ruku prošlo kroz njezin trbuh, nije osjećala nikakvu bol, samo istovremeno čuđenje i oslobođenje. Stajala je tako na trenutak, a zatim joj se tijelo srušilo dok se istovremeno dio nje dignuo u visinu. Vidjela je na tlu mladu Indijanku i osjetila sebe kroz nju, a zatim je pustila taj svoj dio da ode, da napokon doživi svoju slobodu, pustila je svoju ljutnju, bijes, ogorčenost, zamijenila ih je s ljubavlju. Sve to bilo je popraćeno njegovim pogledom, pogledom vojnika koji je

sada odzvanjao s boli. Osjećala je bol ali ne svoju nego njegovu, žaljenje ali ne svoje nego njegovo, krivnju, sram... sve to izbijalo je iz njega u valovima. Prije nego što je kao Indijanka dotaknula tlo sada u viziji iscjeljivanja shvatila je da mu oprašta... sve.. i ono što je bilo u tom indijanskom životu i ono što je bilo u ovom, osjetila je kako shvaćanje ponovno prolazi njenim cijelim tijelom i kako ljubav izbija iz njene svake stanice. Znala je da je sada ponovno prošla kroz smrt koja joj je donijela toliko boli, razočaranja, mržnje. Sjetila se i života nakon toga kada je smrt svojih udomitelja, Hocka i tadašnje majke, osvetila još jačom mržnjom. Sjetila se i svoje namjere na razini duše da napokon nauči što je to ljubav, da nauči kako oprostiti, kako sagledati stvari iz više perspektive, kako ne dopustiti umu da zatruje cijelo biće svojim konstrukcijama, očekivanjima, razočaranjima. Kako iskoristiti takve situacije u kojima mržnja zatruje cijelo biće kako bi spoznala što je to ljubav. Znala je da je sada to naučila i da je spremna pustiti se sreći i lakoći života. Osjetila je da je spremna pomoći i njemu da to nauči bude li želio. Iz nje je nestala sva bol, sve nerazumijevanje, sva mržnja, to je sada jedino osjetila u njemu. Nekada bi joj bilo zastrašujuće čak i pomisliti da kroz njega prolazi takva bol, sada je znala da je to put koji može donijeti buđenje bude li ga on želio, a u ovom trenutku nije mogla zamisliti važniju stvar od buđenja. Poželjela je zagrliti ga, zahvaliti mu na svemu ali nije mogla upravljati svojim tijelom, ono je bilo teško iako je ona osjećala samo lakoću.

Čula je zvuk svog imena kako se probija, a zatim hladnu vodu koja joj zalijeva lice dajući joj potrebnu svježinu. Nakon što je otvorila oči prvo što je ugledala bio je onaj dječčić kako stoji s plastičnom bočicom iz koje joj je vjerojatno upravo polio vodu po licu. Pogled im se sreo i on joj je uputio najljepši

osmijeh koji je vidjela u životu, to joj je bilo dovoljno da zna da će sve biti dobro, da sve već jest dobro. Dovoljno da uputi misli Hocku da je naučila što je to ljubav i da čuje njegov smijeh, njegovo odobravanje, njegov poticaj za dalje i njegove misli - *“ljubav je sve”*.

O autorici

Sve što koristite (bilo koja informacija, knjiga, seminar, radionica...) samo su pomoć na vašem putu, to su kao neka "tehnička pomagala" koja vam omogućuju da lakše čujete i osjetite sebe, jedinog koji nosi vama potrebne odgovore. Sve to samo je svjetiljka na mračnoj cesti, ali cestu trebate prehodati sami, kako bi na kraju, kako "oni" kažu, uvidjeli da je cijelo vrijeme bilo puno svijetla, samo ste vi nosili tamne naočale.

Kada kažem – "oni" – mislim na svoje učitelje, vodiče, anđele i druga bića koja mi pomažu na putu kroz život, a čije poruke prenosim.

Na svom putu srela sam i „Šumske“ (Magic Wood). Druženje s njima donijelo mi je puno toga, od rasta i razvoja mog unutrašnjeg bića do prihvaćanja onoga što su mi govorili, a cijelo vrijeme objašnjavali su – „jedini izlaz koji postoji nalazi se u tebi“.

Ali da ne bi sada netko krivo shvatio, ne govori se ovdje o izlazu kao nekom spasenju od ovoga života. Jer mi ne trebamo biti spašeni od ovog života, mi trebamo ostati u ovoj iluziji ali je postati svjesni, osvijestiti igru koju smo sami započeli igrati kako bi pojačali ili razjasnili iskustva po koja smo došli ovdje.

Jer jedini razlog zašto dolazimo u ove živote je iskustvo koje možemo steći zaboravljajući tko smo i od kuda dolazimo i prepuštajući se našim osobnostima, našem egu, strahovima i uvjerenjima da nas vode kroz život. Tako učimo što je to ljubav, sreća, strah, tuga, kakve su to emocije koje nas voze uokolo. Tako je bilo za vrijeme mnogih života koje smo proživjeli u ovoj dimenziji, na ovoj Planeti... ali dolazak novog vremena donio je i neka nova iskustva, sada smo većinom došli probuditi se za vrijeme spavanja, ostati u ovom životu i dalje spavajući ali potpuno svjesni svega. Živeći bez uvjerenja da smo žrtve vlastita života i veseliti se igri koju smo za

sebe priredili. Na taj način, dok svjesno igramo, postoje velike šanse da postignemo najbolje rezultate do sada, jer savladavamo one najveće unutrašnje otpore, najveća razočarenja i strahove koje smo marljivo sakupljali po našim prijašnjim životima. Na taj način postajemo pobjednici.

Više o mom radu – radionicama, individualnim tretmanima i meditacijama možete pronaći na mom webu jednostavnost.com ili mi se jednostavno javite na mail :) jednostavnost@gmail.com

Maja Šamarinac
jednostavnost.com

Besplatni tretmani

Kontakt sa sobom, ono iskreno i duboko poznavanje vlastitog bića, najveće je blago koje možemo posjedovati. Taj kontakt dovodi nas direktno do naše više svijesti, do onog dijela koji je postojao i koji će postojati. Vrijeme u kojem živimo donosi pregršt izazova, ali svi oni samo su odraz našeg unutarnjeg bića, onih izazova koje smo donijeli u ovaj život, kako bi ih živjeli i savladali. Potpunim prihvaćanjem sebe i savršenosti kakva jesmo baš sada, moguće je prihvatiti, otpustiti i iscjeliti sve one vibracije koje smo donijeli u ovu inkarnaciju. Te vibracije posljedica su događaja iz prošlosti koje se vrlo često ne sjećamo ali koja živi u nama. Uranjanjem u sebe dodirujemo te vibracije te im omogućujemo transformaciju, a sebi omogućujemo korak dalje. Nije potrebno da znamo kakve su to vibracije, od kuda ih točno vučemo, nije potrebno znati prošle živote da bi se iscijelili. Ali potrebna je vlastita spoznaja sebe i prihvaćanje vlastite dubine.

Ovi tretmani koriste snagu grupe kako bi se svaki pojedinac

susreo sa sobom. Na početku tretmana pozvat ću i povezati se sa svjetlosnim bićima svih vas koji se prijavite, vašim duhovnim vodstvom, svim svjetlosnim bićima koja su za vaše najviše dobro i vašim svjetlosnim obiteljima. Kao tako velika svjetlosna grupa bit ćemo u stanju omogućiti svakom pojedincu da uroni u vlastitu dubinu, onoliko koliko je svatko od vas spreman. Također koliko će svatko od vas iznutra željeti radit će se energetsko čišćenje, otpuštanje, harmonija i povezivanje s vlastitom višom sviješću, kontakt sa sobom.

Kada krenemo udobno se smjestite, koliko je moguće omogućite si mir i vrijeme za sebe. Tretman će trajati pola sata. Na početku usmjerite se na disanje i smirenje fizičkog tijela. U sebi recite “Molim moje duhovno vodstvo, sva svjetlosna bića koja su za moje najviše dobro i moju svjetlosnu obitelj da budu uz mene, štite me i rade tretman za sve ono što je za moje najviše dobro u ovom trenutku.” A tada se samo prepustite narednih pola sata. Ukoliko vam bude ugodno i korisno takav tretman sami možete raditi svaki dan, samo je bitno pozvati svoja svjetlosna bića i zatražiti.

Termin je svakog utorka u 20 sati. Ispunjavanjem obrasca prijavljujete se isključivo za nadolazeći termin. Ukoliko želite ponoviti tretman potrebna je ponovna prijava.

jednostavnost.com/besplatni-tretmani

hvala

O Magic Wood projektu

Kartice Magic Wood te knjiga "Jednostavnost Života" već godinama su prisutni na našem tržištu. Kanalizirani na Sljemenu te s puno ljubavi isporučeni ljudima vrlo brzo pronašli su put do onih koji su u njima prepoznali tehničko pomagalo za dolazak u kontakt sa sobom. Sve Magic Wood proizvode potražite uz promotivne cijene te besplatnu

dostavu na Internet adresi:

jednostavnost.com/knjige-i-kartice/